

PESTI ÉLET

KÉPES RIPORTKÖNYV

ÍRTA

TÁBORI KORNÉL

BUDAPEST, 1910

EZT A KÖNYVET NYOMTATTA RÉVAI ÉS
SALAMON KÖNYVNYOMDÁJA (ÜLLŐI-ÚT 18.)
A KLISÉKET HERBST SAMU FOTO-
CZINKOGRÁFIAI MŰINTÉZETE KÉSZÍTETTE

KÉSZÜLT A KÖNYVBŐL HATEZER PÉLDÁNY,
TOVÁBBÁ ÖTVEN SZÁMOZOTT PÉLDÁNY
IS FINOM KRÓMÓ-PAPIROSON. EGY ILYEN
KÖNYV ÁRA 5 K. ANGOL BŐRKÖTÉSSEN 7 K.

RIPORT ÉS FOTOGRAFIA

Ez a kísérlet, úgy tudom, a legelső riportkönyv, amely Budapestről beszél és szeretném, ha most nyomban külön is hangsúlyozhatnám ennek a bevezető mondatnak majdnem mindegyik szavát.

Hangsúlyozni szeretném pedig azért, mert minden szó egy-egy magyarázat és mentség, amely a teljes megértést közvetíti olvasóim és csekélységem között. És nem tudom, min kezdjem a kimagyarázkodást. Talán azon, amit a legfontosabbnak tartok, tudniillik, hogy ez a könyv: *riportkönyv*. Nem tudományos allűrökkel fellépő dolgozat, de nem is száraz statisztika. Az újságírónak és az amatőrnek szemével nézem ezt a hatalmas, fiatal várost s boldog vagyok, ha akár valami szépségét, akár valami fogyatkozását meglátom, de azért anélkül, hogy a pulzusán rajta tartanám a kezemet s a diagnosztikáló orvos vértfagyasztó komolyságával figyelném. Annak, amit látok, nem keresem itt a biológiai, szociológiai, és etikai magyarázatait, hanem beérem vele, hogy a látottakat egyszerűen megrögzítsem, szóval és képpel s aminthogy a kép, a fotografáló masina objektív szeme egyetlen mozzanatot, folyamatok, okok és okozatok helyett egyetlen *pillanatszerű valóságot* örökít meg, úgy igyekeztem én is, hogy újságíró-szemem ridegen objektív maradjon, magát a jellemző mozzanatot kapja ki, minden egyebeknek: okfejtéseknek, magyarázatoknak mellőzésével. Tűnő és nem is ritka képeket vonultatok fel itt, olyanokat, amelyek nap-nap után ismétlődnek Budapesten s szorosan hozzátartoznak az életéhez. Nem fölületesen, de azért mégis az újságíró, a riporter látásával igyekeztem beszámolni erről a mi városunkról és még egyszer hangsúlyozom: tudtommal ez a legelső ilyen munka.

S erre talán már inkább lehetek joggal büszke, mint magára a munkámra. Büszke lehetek rá, mint minden teljesített kötelességre. Mert az újságírónak és különösen a riporternek, kötelessége, hogy első legyen. Ha mások megelőztek volna ezzel az ötlettel, bizonyára nem szegődtem volna a nyomukba, így azonban, éppen az elsőségem tudatában, mentve látom magamat azért is, hogy a könyvem nem teljes, és nem minden fogyatékoság nélkül való. Mert az elsőség illúziója borzasztóan izgatja, hajtja, tüzei az újságírót. A megírásában nem a legtökéletesebb az, amit holnap az olvasó kezére ad. Tacitusi komolyság és írói tökély helyett inkább hevenyészve dolgozik. Az elsőség a fő. Meg a gyorsaság. Meg az információ teljessége. Meg az, hogy képet nyújtson a tárgyról, ahelyett, hogy akár a pszichológusnak, akár a szociológusnak boncoló késével aprózná és elemezné. Az újságírónak meglátónak kell lennie, észrevevőnek és kérdezőnek. Magyarázatokat adni: mások dolga, kötelessége és — kenyeré. Eszembe jut Dumas Fils, aki, mikor szemére hányták, hogy a társadalmi problémáit csak fölveti, de meg nem oldja, ezt felelte:

— Én kérdezek csupán, de felelni a társadalom dolga.

Végül pedig ki akarom emelni a bevezető mondatomnak még egy szavát: azt, hogy ez a könyv *kísérlet* csupán. Annak tekintem magam is. Az újságírónak kísérletezése a maga erejével, meg azzal, hogy a téma, amelyet talált és amely izgatja, mennyire érdekli a közönséget? Kiván-e ez az ország a fővárosáról, kiván-e Budapest önmagáról hallani? Nem riad-e meg, kacér vénasszony módjára, ha igazmondó tükörben megpillantja a tulajdon képét? Erre a kérdésre választ hozni, erre van hivatva a kísérletem, amelyet esetleg követhet másik, már nem kísérlet, hanem teljes komolysággal készülő, kimerítő munka, felölelvén sok mindent, ami ezekről a lapokról kimaradt, nehogy túlságosan megnehezdedjék a próbaiszák.

Hiszen mennyi mindenről kellene még szólni, ha nem kötne túlságosan a szűkre szabott hely! így csak, példának okáért, a politikáról szóló fejezetünket említjük. Hány karak-

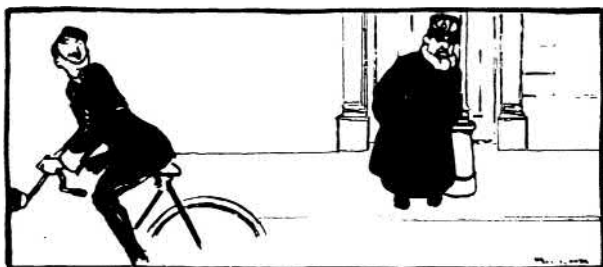
terisztikus alakról, mennyi jellegzetes dologról kellett hallgatnunk, ha nem akarjuk (és ez lett volna az egész ország közdolgainak hűséges tükörképe) hogy a politika elnyeljen, felfaljon mindent, amiről beszélni kell, — leírni és bemutatni. Így szinte kénytelen voltam vele, hogy a sok-sok mondani-valómat egy nagy szerencsekerékbe öntsem, megpörgessem a kereket, aztán két kis árvagyerekkel húzassam ki, találmra, miről írjak, mit illusztráljak meg fényképekkel, mit szorítsak bele a kötetbe.

Hanem talán a jóakarát megbocsáttatja a könyv minden fogyatkozását. Kettős jóakarát. Az, amelylyel a közönség a kezébe veszi a Budapestről szóló könyvet s az a másik, amelylyel én a művecskén dolgoztam. És ezért a másodikért talán megérdemlem némileg az elsőt . . .

No, de tessék besétálni: kezdődik az előadás!

AKIK AZ UTCÁN ÉLNEK

Hogy Budapest már nagyváros, igazi európai, vagy talán még inkább amerikai világváros, azt bizonyítja az a tömérdek apró, kissé furcsa, inkább a budapesti népesség mulatságához tartozó alak és egzisztencia, amely a nagyvárosi fölös, másra el nem használható energiájából táplálkozik Budapest életének fura luxus-jelenségei ök, utcai kereskedők, iparosok, ügynökök meg más legfőbb-minden-egyebek, akiknek áruira, szolgálataira tulajdonképpen szükség nincs, és inkább csak ravaszságukkal, jólesően túlzott udvariasságukkal, — a legrosszabb esetben: — tolakodásukkal tukmálják rá magukat Budapest városára. Élelmes és többnyire szimpatikus emberek, akiknek szívesen megbocsátjuk, hogy tulajdonképpen nagyrészt a mi jószágunkból, szívességünkben élnek.

Azaz, hogy legyünk igazságosak.

Van az utca mindennapi alakjai között olyan is, akire nem illik rá ez az általanosításunk. Van köztük, akire igenis szükségünk van, még pedig igen nagy; azok, akik közszolgálatot teljesítenek, vagy akik becses gyomruk szükségleteinek kielégítéséről gondoskodnak. Tisztesség adassék nekik; és csak az utca képéhez való szoros hozzátartozandóságuk teszi, hogy őket is egy kalap alá vesszük azokkal a többiekkel, akik — francia szólás szerint — a „les petits métiers de la rue“-t gyakorolják.

Tehát: tisztelet a kivételeknek. De ezek a kivételek leginkább abban válnak el a többitől, hogy kora hajnali emberek ök, akikkel leginkább csak a lumpoknak esik találkozása. Az ilyen későn-járó dorbézolókkal szemben ök képviselik az eleven lelkiismeretet, a tisztas munkát, a serény szerénységet, és nem csoda, hogy amikor találkozik velük, a szen-

Egy kiháló emberfaj:

ti mentális érzésű lump titokban nagyot pirul, vagy — és ez a gyakoribb dolog — rájuk támad korholón:

— Nem szégyenli magát! Ilyen, de milyen nagy darab legény és még mindig az utcán kódorog, ahelyett hogy lefeküdne!

Amire persze a *tejeslegény* visszafelel, és addig-addig tart a szócsata, amíg a jólelkű lump végre elérékenyedik és sírva mondja:

— Tudod mit? Legyünk pertuk! Szervusz. Itt egy hatos, igyál egy pohár snapszot az egészségemre.

A tejes pedig elfogadja a pertut, a hatost, a rendeltetésével együtt, és elissza a pénzt a szomszédos pálinkás boltban.

A vásárcsarnokba!

Mert a tejeslegény olyan legény, hogy vizet prédikál (bele a tejbe), de jó maga pálinkát iszik ... Elképzelhetetlen, hogy egy-egy ilyen tejesnek mennyi előkelő pertubarátja van. Ami nem is csoda: Pest mulató városa ...

Azok közül, akik a legkorábban kelő alakjai

a pesti utcának, talán rögtön az élelmiszer-, főzelék- és gyümölcsárusokat kéne itten említenünk, akik vidékről, a környékbeli falvakból döcögnek be kocsijukon a fővárosba, és lerakodnak a vásárcsarnokban, vagy a csarnokon kívül állnak meg a szekerekkel, és adogatják el majd portékájukat. Ők a mentorai Pest gyomrának. És köröskörül még mindenki alszik, amikor

rázós szekerek végig csikorog aváros kövezetén, hordván a sok káposztát, vagy egyéb jókat, amikből másnap megtelik a bendőnk.

A tejeslegény.

Velük majdnem egyidejűleg érkezik meg, ugyancsak a vidékről, a tejárusok mozgékony serege. Mert a központi tejcsarnok még nagyon távol van tőle, hogy el tudja látni tejjel Pestnek mindazt a népségét, amely reggelre kelve kávé akar inni . . . Aztán meg sokaknak babonája, hogy a vidékről jobb tejet lehet kapni, mint amilyent a központi szállít. Ami bizonyára tévedés. Mert a legszolidabb vidéken is igen jól ismerik a tejhamisítás technikáját.

A hajnali Budapestnek csörömpölő, lármás legénye ő, és a bádogból való téjeskannáit úgy összeveregeti, olyan nagy zajjal, hogy álmában az ember egyszerre vitézi tornán képzeli magát, ahol két lovag támad egymásra és csörrennek a paizsok, összemérődnek a kardok, a kopják . . . Pedig csak a tejes legény adta le a tejet a házban levő kávémérésnek, vagy fűszerkereskedőnek, akinek drága most a dolga, mert bűvészmutatványt kell produkálnia: hogy lesz egy liter tejből kettő . . .

No, de most már nemsokára ébredni fog a főváros népe; kell, hogy mire kilép az utcára, eltakarítsák onnan az előző nap sok mindenféle piszkát, szemetjét. Isten tudja honnan, egész seregnyi ember, e g y e n r u h á s alak jön, a vállához szorított seprű-manlicherrel, aztán söpörni kezd.

Serényen jár kezükben a seprű, és kisvártatva tiszta, fényes az utca.

Az utcaseprő.

De meddig? . . . Amíg az első kocsi végig nem gördül rajta, mert bizony a lovak nem respektálják az utcaseprők szorgos munkáját, — vagy talán nagyon is, és azért adnak megint olyan hamarosan egy kis munkát nekik?

És a derék utcaseprők már takarítják is az újabb hulladékot, szemetet, s a város is ébred, sőt talpon van, mire végigrója az utcákat postás barátunk, a levélhordó, aki különösen újév tájékán igyekszik mentül jobb barátságot tartani velünk

A levélhordó ismeri az utca minden házát, a ház, sőt az egész városnegyed minden lakását, és egy tényleges címjegyzéke úgyszólván az egész fővárosnak. Ha keresünk valakit, akiről nem tudjuk: melyik házszaám alatt lakik, csak a levélhordót várjuk, aztán tőle kérdezzük meg:

— Nem tudja, Piebec úr melyik házban lakik?

És a levélhordó megmondja:

— Azelőtt itt, a 21-es számban lakott, de elköltözött az Ó-utca 10 száma alá.

Nélküle járatlan ember tán félnapig is elkeresgélhetett volna az embere után . . .

Hanem a pesti utca ilyenén hasznos szolgálattevői mellett vannak aztán mások is, akik igazán csak a századrendű szükségleteink kielégítéséből éldegélnek. S mégse korholjuk őket. Mert éppen ezek az alakok azok, akik Budapest nagyváros voltát bizonyítják. Párisban, Londonban az eféle emberek, mint például a cipőtisztítók stb. évszázadja élnek és aránylag kényelemben megélnék. Nálunk a cipőtisztító típusa csak nemrégiben kezdett kialakulni. A többi európai nagyvárosokban a cipő fényesítésével többnyire kis fiúk, apró gyermekek foglalkoznak, minálunk azonban csodálatosképen meglelt, idős emberek vetették magukat erre a szükös, de nem nagyon fáradtságos kenyérkeresetre.

A levélhordó.

A Deák-téri protestáns templom előtt vagy tíz esztendeje ül és bólogat a komor cipőpucoló-bácsi, aki a szárazságtól bizonyára épp-úgy retteg, mintha domíniumai volnának és azok áhítóznák az esőt.

Pedig egy rozzant láda az egész birtoka, benne egész arzenálja a különböző fényesítő-eszközöknek, a vulgáris suviksztól egész az előkelő chevreauxlakkhoz való kenőcsig. Öt-tíz krajcárért olyan fényesre pucoválja a cipőt, hogy csak úgy ragyog . . . .

Egész napi szótlan unalmában egy kis lompos kutya a társasága. Erről a kutyusról meg a gazdájáról maliciózus legenda terjedt el. Azt beszélik róla, hogy a közeledő jobbformájú cipők elé szalad, hozzájuk dörgöli sáros szőrét, aztán visszafut a gazdájához és várja, hogy a bemocskolt cipő az ő lábbeli-purgatóriumához jöjjön megtisztulásra. Így ügynökösködik a kutya; „cipőtisztításban csinál“.

Akinek sietős a dolga.

A cipőpucoló.

Igazán meglepő módon élelmesebb az a cipőtisztító, aki az Andrassy-út egyik nagyforgalmú éjjeli kávéháza előtt ütötte föl a tanyáját. Este kel föl, letelepszik a maga villamos lámpája alá és ott várja az üzletfeleit. Igazi lump semmiféle, útjába kerülő kalandos élvezetet el nem mulaszt. Megtisztíttatja a cipőjét is. Néha háromszor egy éjszaka. Hajnalban meg éppen virágzik az üzlet. A lump, amikor rájön, hogy már nincs idő a lefekvésre, először azt veszi észre rémülten, hogy sáros és piszkos a cipője. Siet kifényesíttetni és azt hiszi, hogy most már nem lehet észrevenni rajta, hogy a tegnapi cipőt hordja. Igaz persze,

hogy a gyűrött arcát nem is fényesítheti ki . . .

*A hordárok réme : a
Messenger Boy.*

Kedves, mulatságos alak a hordár is. Valaha virágzó volt az üzlete, egy hordár-állásban kisebb-szerű vagyont lehetett gyűjteni. Amikor még ő volt Budapest telefonja, telegráfja és bizalmas intim, lírai levelek hordozója!

Ma már ez elmúlt; — Edison tönkretette a hordáripart. A mi munkájuk, és kenyérkeresetük még maradt, attól éppen mostanában üti el őket a „Messenger boy“, a postás fiú intézménye, amelylyel rövid ideje próbálkozik itt egy vállalkozó.

És erre a veszedelmes konkurrenciára gondolva sóhajtott fel a maga saját külön zsargonjában egy jó öreg hordár:

— Messenger boy? ... De még mekkora boj . . .
A szánkból veszi ki a kenyeret ez a Messinger-fíú . . .

Mert a pesti néphumor hamarosan Messinger-eknek keresztelte (?) el a fürge kis meszendzsereket . . .

És amióta a hordáripár így elérkezett az ő bús dekadenciájához, azóta egyetlen üzletág van csak, amelyből még eltehető valahogyan a szegény hordár: a becsapás. De világért se tessék rosszra gondolni: a becsapás alatt egyszerűen jogászok és egyéb fiatal urak órájának, ékszereinek, éppen

nem okvetlenül szükséges ruhadarabjainak biztosságba való helyezését kell érteni. A hordárt valamelyik kávéházban oda-intik magukhoz, átadják neki a megbízást és a derék „vörössipkás“ elvégzi a becsapás nehéz, nagy, alkudozó-tehetséget követelő műveletét. Gyakran olyan diadalmas képpel tér vissza az expedícióról, mint ahogy a néhai vörössipkás hősök se a győzelmes csatából. Jutalékát köszönő mosolylyal dugja zsebre és figyelmezteti a nagyságos urat, hogy mindig itt, ezen a sarkon szokott állani és ha épp nincs pénze a nagyságos urnák, bármely küldetést hitelbe is elintéz elsejéig, sőt esetleg kölcsönt is szerez.

Valaha nagytekintélyű alakjai voltak a hordártestületnek, akik közül már csak itt-ott maradt egy magnak, mint például a régi börze előtt az az öreg, lassú járású bácsi, aki összehajtott széken ülve, nagy pápaszemmel az orrán, naphosszat gyűrött könyvben olvas és jegyezget. Ha valaki megbízással jön hozzá, összecsapja a könyvet meg a táborig székét és megy a dolgát végezni. Azt mondják, hogy a talmudot komentálja és a hordárok közt nagy tudós hírében van.

A hordárok testületé, ez a valaha nevezetes céh különben éppen úgy, mint Heine, elmondhatja magáról, hogy kettős átok nyugszik rajta. Heine azon kesergett, hogy zsidó és költő, a „vörössipkás“ pedig hordár s jóformán kivétel nélkül — zsidó.

Egyáltalán érdekes, hogy a könnyű élelmességet követelő, személyes ügyességen alapuló foglalkozásokat a magyar ember nem űzi.

Ezek a karakterisztikus alakok, amelyek Budapestnek a külső képét megadják, nem magyarok. A magyar ember büszke, olykor hetyke, arisztokrata jelleme nem való az ilyenre, — ami nagyon szép esztétikus dolog, de a modern, forrongó csatákkal teli küzdelemben rendkívül hátraszorítja. Meg is fog változni; a gazdasági élet fejlődése majd meghajlítja a kemény nyakát . . .

Itt vannak például a mi bosnyákjaink. Vájjon a szegedi halbicskával, a miskolci csizmával, a kalotaszegi varrottással nem lehetne-e éppen olyan szép eredménynyel házalni, mint

*Annektált barátunk;
a bosnyák.*

a cseh szivarszipkával, a csibukszárral meg a stájer meggyfapálcával, ami nem is tudom, hogyan került a bosnyák peripatetikus boltjába . . . Csakhogy a magyar ember nem veszi be azt a nomád, minden kényelmetlenséggel, nyomorúsággal kibékülő életmódot, ami a bosnyákoknak egy egészen sajtáságos, virágzó iparágat biztosított.

Aki a pesti kávéházi életet ismeri, az ismeri azokat a vándorló diszműárkereskedőket is, akik egyszerre csak megszólalnak a gyanútlan újságolvasó mellett, anélkül, hogy az ember tudná: hogyan, mikor topantak be. Rendszerint németül beszélnek.

— Billige Portmonnaies g'fällig? Schöne Manschettenknöpfe? Oder vielleicht Ansichtskarten? . . . Etwas recht pikantes! . . .

És azzal már le is csapta szíjon hordozott kirakatát és a zsebében kotorász. Hihetetlenül sok zsebe van és mindenikben hihetetlenül sok és sokféle áru. Valóságos raktárak ezek a zsebek . . . Egyikük se tud jól magyarul, de a legtöbb beszél néhány nyelvet, mert ezek a csavargó, nyughatatlan vérű emberek rendszeren bejárják fél Európát.

Az egyik ilyen kolportőr — jól ismert alak az Andrassy-úti kávéházakban — ravaszul fel is használja a nyelvtudományát. Megróbálja a „kuncsaft“-tal az angol, francia vagy olasz beszédet.

A legtöbb ember örül, ha megmutathatja a nagy nyelvismeretét, a kávéházban különben is sokan hallják, hogy milyen pompásan beszél angolul és ha már néhány percig eldiskurált, akkor vásárol az az anzikig minden

*Akinél a cipőszínortól
kapható.*

valamit, ha egyébert nem is, — hogy a kolportőr idejét megfizesse.

Az ilyen repülő-boltosok rendes üzletükön kívül, — amelyet gyakran sorsjátékkal kötnek össze — ügynökös-ködni is szoktak mindenfélével. Egyikük például lakásokat szerez legényemberek számára. Sőt ha éppen kell: nőcskéket, akikkel az ember messze úzi az egyedüllét unalmasságát.

No de hát nem is szolid kereskedői egzisztenciák ezek, és például a budapesti kofa bizonyára nagyon lenézi őket . . .

Ámbár csak a nyakába akasztva hordja az ő kicsinyke boltját. De vannak aztán mások is, és ezek a mások a budapesti utca igazi üzletemberei. Tőkét fektetnek be a boltjukba, amely nyáron zöld toló-kocsi, télen pedig kis vaskályha és esetleg nagy vászon-ernyő. Nyáron alma, cseresznye, meg dinnye, télen gesztenye az árujuk. Az utcasarokért bért fizetnek a tekintetes tanácsnak, de azzal biztosítva is van a kenyérkeresetük. Nincs konkurrencia!

A luftballonos néni.

A sváb kofa

A szemnek, száznak olcsó ingeréről gondoskodnak ezek a nyáron nagyon dekolletált, télen meg óriási kendőkbe bebugyolált asszonyságok, akik dehogy is értik a jó istent, miért akarta az embereket eltiltani az almaevéstől, mikor pedig az alma kitűnő gyümölcs, és nagy a keletje nyersen is, sütve is . . .

Más aztán, de rendes tartozéka az utcának, a léggömbáros asszony, vagy hogy igazi nevén szólítsuk: a luftballonos néni. Egy sereg olcsó kis léggömböt tart a kezében, egy szára van ráfűzve vala-

mennyi, és amint duzzadtan a szél ide-oda hajtogatja őket, messziről olyanok, mint valami óriási, incselkedő szőlőfürt . . .

A luftballonos néni az, aki a gyermekeinket először megtanítja a női csalfaságra, önzésre és mindarra, ami a gyöngé nemnek az erősségét teszi. A kacérságot is a luftballonos néni jóvoltából ismerik meg először az öklömnyi gyerekek. Mert ez az asszonyosság érti a maga üzletecskéjének fortélyát . . .

Hiszen a portékája gyermekkézbe való, a gyermekeknek készült. A luftballonos néni tehát, amikor meglát gyermekeket, akiket a szülőjük kísér, vagy a guvernáns, rákacérkodik a kis gyerekekre, és a szemével mondja neki:

— Nézz ide; ide nézz . . . Milyen szép luftballonom van . . . Kéne egy? Úgy-e jó volna egy . . .

És kívánatossá teszi a gázzal tele színes gömböt a gyerek szemében. Vágyat kelt a kicsikében, aki szegény nem is sejt, hogy életének jelentős eseményéhez érkezett el, íme: megismerkedett a női fondorkodással, a csábítással, amelynek aztán azon nyomban áldozatául is esik. Mert nem tud ellentállani a csábnak. Hiszen néhai való jó Ulisszesnek még könnyű dolga volt: betömte a fülét, és akkor nem hallotta a szirének csábító danáját. Az ám, de mit csináljon a kis gyerek, aki nem minden hájjal megkent róka, mint volt a klasszikus világcsavargó, hanem naiv, egyszerű kis lélek . . . És bizony nem tud ellentállani, kérlelni kezdi szülését, vagy a guvernánst, hogy luftballont, és luftballont . . .

Azonban nem teljesítik a kis kényur óhaját. Nem baj. A luftballonos hölgy nem adja fel a csatát, és szemével csak tovább biztatgatja a kicsikét:

— No, csak azért is . . . Csak azért is . . . Ne hagyj magad . . . Kérd szépen a papát . . . Mit? Azt mondja nem vesz? . . . Nyafogj . . . Még se vesz? . . . Kezdj el bögni . . .

És az elkábított, elcsábított kis úrfi sírni kezd.

Amire aztán két folytatása lehet a kicsinyke konfliktusnak. Az egyik az, hogy „Ne, most legalább tudod, miért

sírsz“ kiáltással az ideges apa rásóz egyet a drága magzatjára; a másik pedig, hogy a sírás mégis csak meglágyítja a szülő szívét, és megveszi tíz krajcárókért a léggömböt . . .

Azzal az úrfi először lett áldozatja a női számításnak, de egyben először is került szembe a világhódító aviatikával... Ki tudja, talán a kis léggömbösből egy napon még valami Blériot lesz. Vagy van-e apa, aki nem ezzel a reménységgel kecsegteti magát vigaszul a kidobott krajcárkákért, amibe a ballon került? . . .

Az utcasarknak egyik lady patroneszze ez a luftballonos néni, aminthogy egész családok élnek így az utcasarkon. Az asszony kora reggeltől estig ott ül, az ebédet, ozsonnát kihozza a lánya és ott melegíti föl a gesztenyés-kályhán. A család tagjai munkából hazajövet, leülnek egy percre diszkurálni és a kezüket melegíteni és a gyerekek, mikor vége az iskolai előadásnak, ott csirkefogóskodnak a „stand“ körül. Estére fölkel a férj és elfoglalja az asszony helyét a kályha mellett. Így aztán szakadatlan az üzlet és egy ágyat is megtakarítanak . . .

A perces nyári alak. Télen csak különös alkalmakkor, búcsúkon, vagy vasárnap a vurstliban „megy“ az üzlete. De nyáron nincs az a zuga a városnak, ahol föl ne bukkanna tradicionális hosszú rudjával. Ámbár ez a rúd kezd már kiveszni és elfoglalja helyét a közönségesebb bádogtálcá, amelyen bámulatos művészettel szilárdra épített percc-vár emelkedik.

Ennek a süteménynek a kelen-dősége tulajdonképen rejtély. — Nincs semmi íze, akkor „jó“, ha kökemény és ha nagyon sós; de télen éppen az a sikerének a nyitja, hogy semmi íze nincs és így mindenkinek jó. Egy opportunistá étel . . .

Friss a perrecc!

A percesek mindenféle jót elhitetnek róla a közön-
séggel:

— Friss pereg, sós pereg, ropogós pereg! Most együtt
a sütőből, tessék friss perrec! — hallani nyaranta a ligetben.

Egy öreg perces meg éppen évek óta „vaníliás perces-
ként kínálja az ő sós süteményét. A vanília, úgy látszik, neki
a gurmandéria netovábbja.

... De milyen messze járunk még a felsorolás végé-
től! Pedig csak a legjellegzetesebb utcai alakokat tűzdeljük
itt tollhegyre. Mégis, nem lenne-e bűn, ha megfedkez-
nénk például a virágáros asszonyokról, akik olyan kedvesek, és
gondoskodnak róla, hogy télen se legyen a lakásunk minden
illatos disz nélkül. És bizony mily olcsón gondoskodnak róla,
egy pár krajcárért árulják a természet legszebb üdvözlét
még olyankor is, amikor vastag, süppedő, puha hószőnyeg
takarja el a földet . . .

Különösen a vasárnap kedvező az ő üzleti szempont-
jukból. Amikor kitolul az utcára mindenki egy kis sétára, és

Szép virág tessék!

a kis varrólányok meg
egyebek holmi
bokrétácskával díszítik
ruhájukat, feledtetvén
egyszeriben, hogy bi-
zony az a kosztüm nem
a Paquin műhelyéből
került ki és nem is a
Redfernék művészetét
dicséri. Olcsó ibolya,
melegházi rózsaszál,
néha krizantémum: ez
az ő portékájuk, és mert
mindig csak friss virá-
got látnak, kívánatosat,
talán megfedkeznek
közben róla, hogy bi-
zony múlik az idő, és az
idő múlásával hervadás
vár a virágra, rájuk is.

Egy másik kedves alakja az utcának: a kéményseprő.

Ő a gyermekek réme, de már a nagyok másként vannak vele és az ő babonájuk szerint: kéményseprővel találkozni szerencsét hoz. Hogy miért, a jó isten lenne a megmondhatója.

A kéményseprők azonban tudják ezt a babonát, és ha hajnaltajt, vagy a kora reggeli órákban elázott lumpokkal találkoznak, bizonyára odaállnak elébe:

— Ászolgája, nagyságos úr . . . Szerencsét hozok! . . .

És a problematikus szerencséért menten át is veszi az illő borraivalót.

Viszont azonban pedagógiai, vagy legalább gyermeknevelési célokat is szolgál a kéményseprő. Ha a gyerek sivalkodik, rosszalkodik az utcán vagy otthon, az anyja csak a kéményseprővel fenyegeti meg; attól menten meghökken és olyan csendes lesz, hogy no . . .

A vidám, boldog kéményseprő pedig mindezekért a szolgálataiért beállít hozzánk január elsején és maszatosan, feketén, bekormozottan küldi be hozzánk üdvözlését, boldog új év kívánatát és megint csak felveszi a maga tisztos borraivalóját. Mivel pedig egyéb munkáját is: a kályhák és kémények tisztítását is jól megfizetik, hát el lehet mondani róla, hogy a kéményseprő még a kormos kéményben is rózsaszínűnek látja a világot.

A kéményseprőség régi, évszázados mesterség már, ellenben új hivatás *reklám-embernek* lenni. És hogy ne lenne az, amikor maga a reklám is új dolog és alig pár évtizede, hogy hazájában. Amerikában fölismerték a hirdetés fontosságát és nagy gazdasági hasznát.

A gyermekek réme: a kéményseprő.

A reklám-ember.

az úgynevezett *szendvics-ember* mesterségét, amely kitűnő foglalkozás Amerikában, Angliában és Franciaországban, és most már kezd lábrakapni nálunk is. Csak az a baj, hogy itt minálunk nem elég groteszkek, nem elég mulatságosak ezek az alakok, és nem hívják fel magukra úgy a figyelmet, mint külföldi, ügyesebb kollégáik szokták. Hanem hát beletanulnak majd nyilván ebbe is, és a furaságukkal akkor eggyel több, és rikító szint visznek bele a főváros utcáinak szín-komplexumába.

A szendvics-emberek farsangi bohóságokra emlékeztetnek, és annál kiáltóbb az ellentét köztük s azok közt, akik mint egy ősi, évezredes átok mártírjai bolyonganak utcáinkon, sötéten, szomorúan, néha megcsúfoltan . . . Galíciából idevetődött, tincses barátainkról beszélünk: a lengyel zsidókról, vagy mint a cseléd-zsargon mondja őket: a *polise*-kről . . .

Hát bizonyos, hogy fura alakjukkal, tincsükkel, maszatos kaftánjaikkal ezek a lengyel zsidók nem tekinthetők éppen város-szépítő elemnek, sőt még csak Budapest fajmagyar jellegének kidomborításához is igen csekély, mértékben járulnak hozzá. De azért ne bántsuk őket. Azért se, mert az ily „lengyelek“ között sok van, aki magyar, sőt igen jó magyar. Van köztük sok elszánt, veszedelmes alak, aki gonoszul rácsófol arra a bizonyos zsidógyávaságra és razziákon sok munkát ad a detektíveknek, de az élet, a rettenetes élet tette őket olyanná. Hát persze, az igaz, hogy Galíciából ereszkednek alá, vagy még messzebből, Oroszországból jönnek be, üzöt-

Ma már nem mondjuk, hogy a jó bornak nem kell cégér! De mennyire kell t Annnyira kell, hogy a cégér napjainkban szinte fontosabb már, mint maga a jó bor. Feltűnést kelteni, és kihasználni ezt a feltűnést: ime a mi modern korunk egyik jelszava. Ez teremtette meg

ten, megkergetetten. Aztán megtelepednek itt Magyarországon, ahol a liberalizmus kaput nyit nekik, — tán nagyon is tág kaput — meghonosodnak, és a harmadik generációjuk már bizonyára igen jó magyar lesz, ha ugyan ők maguk nem azok, mert csak Máramarosból jöttenek a pesti vásárra . . .

Komor, néha megdöbentő alakok ezek, néha az Ahasvérus szomorúságával, de néha a Michelangelo Mózesének szépségével teljesen. Van közöttük galíciai, akit csak üzleti ügyek hoztak ide, vagy pedig a —

A pólise.

gyomor bajuk, amelyért Schächter doktort, a kitűnő tanárt keresik fel, tőle várván gyógyulást. Schächter tanár és Báron professzor: ez az ő két pesti orvos-prófétájuk, talán a világért se mennének el bajukkal máshoz, mint ehez az európai hírű, de a vérükből való két orvoskapacitáshoz. És ezernyi anekdota szálldos a két tanárról és lengyel zsidó pacienseikről. A pesti anekdotakincs egy tekintélyes része azokból a mókaságokból került ki, amelyek e két professzornak várószobájában, vagy rendelő helyiségében játszódnak le ... És se szeri se száma azoknak az anekdotáknak, amelyeket e szavakkal szoktunk bevezetni:

— Elment Báron tanárhoz egy lengyel zsidó . . .

Ördög vigye, meséljük el egyet:

— Elment Báron tanárhoz egy lengyel zsidó és megoperáltatta magát. Amikor fizetésre került a sor, a hitsorsos kijelentette, hogy nincs egy megveszekedett garasa se. Mire a tanár leszidta:

Egy dob-utcai zsinagóga.

beregiek stb., az ország határán élők, akik vásárra jönnek ide Pestre. Mondják, vannak köztük olyanok, akik vagyont hordanak maguknál a kaftánjuk bélésébe varrva. És hogy nem egészen igaztalan ez a fáma, azt talán igazolhatja ez a közismert história:

Az egyik Andrassy-úti kávéházba, vagy két évtizeddel ezelőtt betért egy ilyen lengyel zsidó és kávét kért. Nem szolgálták ki. Ellenben a kávé odament hozzá, és durván kitéssékelt. Erre a mi emberünk szó nélkül felcihelődött, elhagyta a kávéházat és betért a házmesterhez:

— Kié ez a ház? — kérdezte tőle. '

A házmester megmondta.

A lengyel zsidó pedig most már a ház tulajdonosát kereste föl:

— Uram, hajlandó lenne eladni a házát?

— Nem.

— Mégis, jó árért, nagyon jó árért . . .

A háztulajdonos azt hitte, tréfáról van szó, és mókázva is felelt:

— Hallja, ez mégis szentelenség. Ha nincs pénze, menjen a kerületi orvoshoz. Vagy a klinikára. Vagy a mentőkhöz. Vagy a pokolba. Miért jön éppen én hozzám, akinél hatszáz koronába kerül egy műtét?

A páciens pedig fölényesen:

— Hja tanár úr, tesszik tudni, amikor az egészségemről van szó, *nekem semmi se drága...*

De nemcsak galíciaiak vannak köztük, hanem ungmegyeiek,

— Félmillióért miért ne?! . . .

— Sok... de megveszem ... Itt a foglaló nálam, ötven ezer forint, a többiről csekket adok az osztrák-magyar bankhoz.

És kifejtve a kabátja bélését, előszedett s leszámolt az asztalra száz darab ezrest. Az üzletet megkötötték közjegyző előtt, s egy hét múlva a lengyel zsidóé volt a ház. Akkor aztán bement a büszke kávéshoz, és felmondta neki a helyiséget.

— Maga kidobott engem a kávéházából, most én is kidobom magát az én — házamból.

... És ez a kis boszu megért neki félmillió koronát. Ma pedig ugyanez az ember szivben-lélekben teljesen magyar, tagja a főváros törvényhatósági bizottságának, s már két háza is áll az Andrassy-út impozáns palota-során . . .

Persze azért a lengyel zsidók között mégis csak több a földhöz ragadt szegény, mint az ilyen hatalmas, gazdag, akinek százezrei hevernek az osztrák-magyar banknál. A nagyobbszámú szegényeknek a Dob-utca és kapcsolt részei az ő menedék-helyük, s mi tagadás, ennek a városnegyednek még mailag is bizonyos ghetto-színezetet adnak kaftánjukkal, tincsükkel, hosszú, pátriárkái szakállikkal és zsidó-lengyel-német nyelvkaoszukkal.

Nehogy azonban Budapest túlságosan elbizakodjék és nagyra legyen az ő világvárosságával, a jó vidék emlékeztetőnek felküld néha egyegy furcsa alakot, aki de

Orbán, a Rákóczi-út bolondja.

hamar visszavarázsolja ide a mezővárosi eredetét. Ilyen fura alak az a félkegyelmű parasztleány, aki naphosszat ott ögyeleg a Rákóczi-úton és krajcáros, alamizsnás bohóca ennek a lüktető, forgalmas úttestnek.

Az együgyűek krisztusi jogán boldog ez a ténfergő leány; nem árt a légynek se, az utcán járó-kelőknek pedig megesik a szívük rajta és adnak neki egy pár fillért Azon tengődik. A históriáját nem tudja senki, talán ő maga se, és talán nincs is neki, mert hiszen nagyjában mi, egyes emberek is úgy vagyunk, mint a népösszességek, amelyekről egy nagy francia gondolkodó megállapította, hogy: boldog népeknek nincs históriája.

És Orbán, a hóbertos Orbán boldog. És Orbánnak, a hóbertosnak nincs históriája . . .

Most pedig megemlékezünk még egy alakjáról a pesti utcának, aki csak néhány éve vonult be közénk az olcsó betűt, a krajcáros újságot, a nyilvánosságot és a művelődést szolgálni, amikor először végigrohant az utcán, kiabálva, hogy:

— Friss Újság!

A rikkancs-mesterség, az újságkínáló csudás gyorsasággal terjedt el az országban. Ma már egészen különös, magának élő társadalom. Vannak benne asszonyok, férfiak, gyerekek és öregek, lumpok és józan, szorgalmas családapák, tehetetlen slemilek és élelmes tőkepénzes-jelöltek, kizsákmányoltak és tőkegyűjtő üzletemberek, akik a nagy

Rikkancsok a kiadóhivatal előtt.

csomóban összevásárolt lapot albérletbe adják olyanoknak, a kik kellő pénz híján nem tudják előre

lefizetni az újság példányok árát. Minden sarkon ott állanak, minden boltba, kávéházba benyitnak, minden utcán végigrohannak és a kiáltásuktól bizonyos órákban visszhangzik a város . .

Persze mindennek is megvan a maga oka-foka, előzménye. Hogy a rikkancsok odasereglenek az újság kiadóhivatala elé, és várják, amíg átvehetik a kinyomott, friss, még nyomdafestéktől nedves lapot. . .

Amikor aztán ezzel megvannak, akkor kezdődik még csak a haddel-hadd. Eszeveszett vágatással veszik a nyakukba az utcákat, szenzációt ígérő címeket bömbölnek, harsognak, üvöltenek, és annak van ám csak igazán jó dolga, aki észrevétlen egy-egy villamos kocsni lépcsőjére tud felkuporodni, és ott viteti magát ingyen,

a többi szaladó társát megelőzve. Pokoli mód fűrgék ezek a rikkancsok és a féllábu, nyomorék bizony nem konkurálhatna ezekkel a született marathoni futókkal. Hát segít magán másképp. Előre feláll a posztján, és várja aztán, amíg a segédje, a megbízottja, vagy kije elhozza neki — provízió ellenében — a lappéldányokat. így rakják össze ketten, amijük van, egy közös üzleti befektetésbe. Az egyik adja hozzá a maga fűrgeségét, a másik a maga lábatlan nyomorékságát, amin aztán megesik a jó emberek szíve, és veszik is tőle az *Estiusság-ot*, *Anapestikiadás-t*, meg a többi kolportázs-lapot. Alighogy a délutáni lapokon túladtak, jön a *Legújabb* s már egy órákor éjfél után szerteszt kínálják a *Friss Újság-ot* is, hajnalban pedig a többi, szapora bulvár-lapot.

Hanem az újságárusítás nemcsak a férfiaknak ad kenyeret, de a nőknek is. Ebben a dologban már régen teljes győzelméhez jutott a nőemancipáció. S ha az asszonyok még

A lábatlankodó rikkancs.

Zsúr az utcasarkon.

elül valahol a posztján; nem kell teli torokkal kiabálnia az újságját, mert megvannak a maga hűséges kuncsaftjai, akiket napról-napra arra visz el az ütüjük és mindig ugyanattól az asszonytól veszik meg a maguk lapját és olykor már furcsa meglepetést is kelt, ha a vevő, vagy az újságárus néni hiányzik a piculás randevú-helyről . . .

Ma különben már a rikkancsok is szervezettek, sőt szaklapjuk is van, amely az érdekeiket szolgálja. És Náni néni vagy a sánta Tóni komoly támadást intéz a saját külön orgánumban a goromba Csóti vagy a félszemű Stahler ellen, akik főrikkancsok, lapkiosztók és a kapitalizmust képviselik az ő világukban.

se olyan ügyes rikkancsok, mint a férfiak, annak okát bőségesen megmagyarázza ez a képecske itt baloldalt.

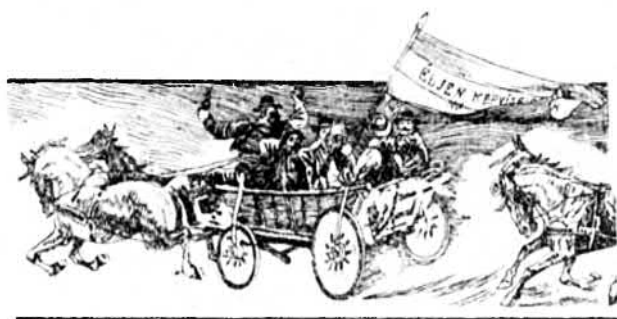
Komámasszonyék tudniillik inkább tréceléssel üzik el az időt és míg a fürgébb férfiak már rég túladtak lapjaikon, ők még mélyen benne vannak a tereferében, szapulásban . . .

No, de nem mind, és van köztük olyan is, aki komolyan fogja fel a hivatását. Szegény öreg asszony,

Náni néni a lapokkal.

POLITIKA AZ UTCÁN

A legritkább alak a pesti utcán: a király.

Noha eleinte furcsának tetszik itt, beszéljünk kissé a politikáról is, amelynek Magyarországon akkora fontossága van és úgy felszívódott mindenkinek a vérkeringésébe, hogy a jó Öreg Arisztotelész — föltámadván — bizonyára ilyenforma definícióját adná a magyar embernek: — A magyar ember kétlábú, tollatlan alak, mint a többi embertársa és amikor egyedül van, nem is különbözik a más nemzetbeli európaítól. Faji jellege és magyar volta csak olyankor ütözik ki rajta, amikor a magyar ember másodmagával van. Ilyenkor, amikor két magyar kerül össze, kávéházban vagy szalonban, vasúti kocsiban vagy a Mars bolygón, a magyar voltuk azon ismerzik meg, hogy hevesen vitatkoznak, kézzel és lábbal, argumentumokkal vagy csak pusztán, öblös hanggal és számokat emlegetnek, nevezetesen két számot: a negyvennyolcat és a hatvanhetet. Valósággal rögeszmés ragaszkodással szokták emlegetni ezt a két számot, amely a számsorban olyan békességben fér meg, mégis a magyar glóbuson, mint két *sark*, vált ki és körötte jegecesedik ki ebben az országban minden. Ha közelebbről figyeled e két tollatlan

madár vitatkozását, meg fogsz döbbsenni, mennyi hévvel, mennyi kitartással, a szónoki érvek és ellenérvek milyen ügyes csoportosításával védi mindenik a maga álláspontját. Hinnéd az ügyes szavuk hallatán, hogy ezek született orátorok, ügyvédek, avagy politikai szónokok. Mégis, ha megkérded őket hivatásukról, megtudod, hogy tévedtél, mert nem azok, hanem az egyik békés kereskedelmi utazó, aki rendesen kanavászban dolgozik, a másik pedig tőzsdeférfitű, aki már novemberben köt áprilisi slusszokat . . .

És mint legtöbbször, bizony igaza lenne a klasszikus ókor nagy filozófjának. A magyar embernek, amíg egyedül van, nincs különös ismertetőjele: nem különbözik kihívóan a némettől, az osztráktól vagy a franciától. Ám mihelyt két magyar összekerül, menten politikára terelődik közöttük a szó, fölpezsdül bennük a harcias kedv és vitatkoznak olyan hévvel, mintha csakugyan az ő dolguk lenne, még pedig most rögtönösen, hogy az ország jövődjéről döntsenek. Itt született politikus mindenki, a feudális főurtól lefelé a kiszgazdáig. Ne feledjük, hogy Jókai humoros alakjai közül a Tallérossy Zebuloné mellett a politikus csizmadiáié volt a legkedvesebb és legnépszerűbb. A nyári vendéglőink közül pedig maiglan is azt keresik fel a legtöbben, amely a politikus grajzlerhez van címezve. Bizony jelenségek ezek; mindenféleképpen figyelemre érdemesek. De van még más is e fajta, egész sereg. így például Magyarországon született meg az élclapoknak egy egészen különös, másutt ismeretlen fajtája: a politikai élclap, amely hétről-hétre az aktuális politika fonákságait állítja pelengére és figurázza ki, még pedig igen .elmésen, végtelen ötletességgel. Más nemzeteknél a szatíra, a gúny a köznapi életet csipkedi, nálunk azonban az emberi felsőbbségnek még ezt a két jelentős adományát: a szatírát és az elmésséget is a politika foglalja le. Hasonlóképen vagyunk napilapjainkkal. Még azok is, amelyek nem hivatalos orgánumai egy-egy pártnak, naponként hasábjaik felét a politikai események pertraktálásának szenteli. Annyira nagy, mindent felivó dolog minálunk a politika, hogy végül már az emberek legfőbb

ambíciójának kialakulási formája ez. A mandátum, a képviselőség, ez lebeg, mint távoli ideál minden magyar ember szeme előtt és mintha csakugyan teljes komolysággal készülné rá, úgy olvassa, falja a lapok politikai rovatának minden apróságát.

Csodálatos módon még az irodalomra is ráveti árnyékát a politika. Például a ma élő legnagyobb magyar elbeszélőnek, a méltán ünnepelt és soha eléggé nem ünnepelhető *Mikszáth* Kálmán népszerűségét is az érlelte meg, hogy a nagy palóc ragyogó parlamenti croquisokat írt, karcolatokat a képviselőház folyosójáról és szabadelvű párt klubhelyiségéről. Azaz hogy tudjuk, mit értünk e synecdoche alatt: Mikszáth a parlamenti folyosó és a Lloyd klubéletről írt, de ami feljegyzéseket onnan hozott, azok szerezték meg az ő igazi népszerűségét, azok tanították meg rá az országot, hogy Mikszáth bájos elbeszélő művészetét, humorát, finom pszichológiáját méltányolja és nagyrabecsülje. Már pedig ahol még ilyen művészi értékek is a politika mérlegén mérődnek, ott igazán fölösleges, hogy az ember tovább magyarázza, mennyire politikával szaturált az egész ország. No meg aztán hiszen egymás között vagyunk, magyar embernek írónak e sorok; és ha már együtt vagyunk, legyünk nyíltak, őszinték, tegyünk úgy, mint a római augurok valaha, akik ha találkoztak, összemosolyodtak. Mosolyogtak és a mosoly beszélt helyettük:

— Te is? Én is. Szervusz . . . Összetalálkozunk, nyájas olvasó. Legyünk őszinték: te is politizálsz, én is, mindenki és itt nincs kivétel. Nem tehetünk róla. Velünk született tulajdonságunk. A vérünkben van a dolog . . . (Ejnye, csak már itt volnának azok az esti lapok, hogy megtudhatnák legalább, mi volt a mai minisztertanács eredménye!)

De mert a politika felé fordul mindenek érdeklődése, van is olyan politikai hírszolgálatunk, olyan publicisztikánk, hogy ritkítja párvját széles e világon. Fürgén, ügyesen, mindent kifürkészők, kiszimatolók a mi politikai riportereink, titokban nem maradhat előttük semmi és ha a híres Blowitz ma visszakerülne a földre, bizonyára elismerné, hogy rajta is beteljesedett az igazi mesterek végzete: a tanítványok túltettek

Ő felsége sétára indul.

rajta ... No és a magyar publicisztika. Ragyogó, fényes, előkelő; a debatteri hév és a közjogi tudás vértetjébe öltözött. Mennyi gondolat, ötlet, elmésség pazarlódik el ezekben az írásokban! Bizony, nem csoda, ha aztán Bécsben, Berlinben nagy tisztessége van a magyar újságírónak, nagyobb mint idehaza és Bécsben is, Berlinben is úgy van, hogy éppen a legjelentősebb politikai sajtóorgánumok vezető állásait magyar származású újságírókkal töltik be. Ne feledjük, kérem alássan, hogy Nordau is, Bauer is, Gans-Ludassy és Hevesi Lajos isegytől-egyig magyar emberek. Hogy hamarjában csak a legnevezetesebbeket ragadjuk ki a sorbul . . .

Ez a mi nagy politizálásunk különben nem tartozik valami túlságosan a nemzetigényeink közé éséppenséggel nincs eszünkben, hogy mint ilyet ünnepeljük. Nem. A politika és a politika iránt való érdeklődés inkább nemzeti szükségesség, kényszerűség, amely azonban szenvedélyéé lett. Leginkább egy szimpla hasonlattal világíthatnók meg a dolgot. Úgy vagyunk a politikával, mint a nagybeteg, akinek a doktor az orvosságokon kívül még valami finom, drága gyógybort rendelt: No és a beteg belekóstolt a borba, ízlett neki, anynyira ízlett, hogy utóbb már a falhoz csapja a többi orvosos üveget, a gyógybort azonban issza, túlságos buzgósággal. Aztán a drága tokajira nem telik, megteszi az olcsóbb is. A peccsenyebor, aztán a közönséges asztali, majd a kocsis bor és végül minden alkohol jó, még a denaturált spiritusz is . . . Hát így vagyunk valahogyan a politikai érdeklődésünkkel. Csakugyan, Magyarország közjogi helyzete, egyedül-

valósága, meg az, hogy minden oldalról ellenfél környezi, a kötelességévé teszi minden magyar embernek, hogy résen legyen és mint az egykori *CívRomanus* törődjék hazája minden eseményével. Az ám, de ez az érdeklődés csak mint gyógybor használandó és mellette a többi orvosságos fiasó is fontos: a munka, a szorgalom, a takarékoság. Mi azonban csak éppen a borra kaptunk rá és minden egyebet, ami az épülésünkre, a gyógyulásunkra szolgálna, egyszerűen a falhoz csaptuk. Aztán meg ha csak a gyógybornál tartanánk és a nagy, komoly, fontos politikai harcok iránt érdeklődnénk. De nem. Ma már minden apró-cseprő csetepatét a magunkévá teszünk, kivisszük magunkkal az utcára, bevisszük magunkkal a kávéházba és elrágódunk, elvitatkozunk rajta mindaddig, amíg csak valami újabb, még olcsóbb szenzáció nem akad ... A politikának mértéktelen iszákosai vagyunk ma mindnyájan és mint igazi iszákosokhoz illik, egyre fogadkozunk. hogy eztán már lemondunk csúnya szenvedélyünkről. A fogadkozás azonban csak arra való, hogy legyen mit megszegnünk és az első kínálkozó alkalomnál nem tudunk ellentállni a csábításnak . . .

És még folytathatók a panaszkodást, ha ugyan az lenne a célunk, hogy morált tanítsunk. De most más a feladatunk. Egyszerűen csak apró képeket akarunk adni Budapestről és ezek során nem szabad megfeledeznünk arról sem, hogy a politika micsoda ráncokba szorul a fővárosnak ábrázatján . . .

Ha csak arra lennénk kíváncsiak, hogy a politika általán hol üti fel a fejét itt Pesten, erre a kérdésre a fentebbiekben már meg is adtuk volna a választ. Mindenütt. Az utcán, a kávéházban, a magánlakásokban, a villamoson. De így kicsit tág lenne a kérdés. Ám szűkebbre válik mindjárt, ha a hivatásos politikusok felé fordulunk és őket keressük a főváros zajos tömkelegében. Ők merre járnak? Hol vannak? Mit csinál a négyszázötvenhárom honatya, akinek a nemzet megbízásából kell a politika, e csúf banya körül forgolódnia ügyeskedve, legyeskedőn? Hol vannak? Merre járnak? Hogyan viselik az ország gondját . . .

*Honatyák a Kossuth Lajos-utcai korzón.
(Markos Gyula, Somogyi Aladár és Zlinszky István.)*

Hát hiszen most éppen kicsit kusza, bonyolult a helyzet aligha akad, aki tisztán látna benne. Sokféle húzóó törekvések, lappangó próbálkozások alattomos kombinációk forrongás, kavargás: ez a helyzet képe. Új és új hadmozdulatokat produkálnak a pártok, osztlások, csatlakozások és közben hasznosjelszó= végeladás. Hisz válságok alatt mindig így van és mindenütt.

Csak akkor áll helyre a rend, ha nem is végleg — amikor megvan az új kabinet, tudjuk, ki van benne, ki mellé szegődünk és kik ellen szállunk elszántan síkra.

Szerencsére azonban nem mindig ilyen komplikált a helyzet, a politikai helyzet és a politikusoké. Vannak békésebb, nyugalmasabb idők és ilyenkor, a politikai párhelyiségeken kívül, két találkozóhelye van a kis és nagy politikusoknak. Az egyik: az Országháza, ez a sok milliós, fényűző, pompás palota a Dunaparton; a másik: a Kossuth Lajos-utcai korzó. A hivatalos hely persze a gótikus parlamenti

palota, de azért alkalmasint nagyon tévedne, aki azt hinné, hogy a korzón, sétaközben nem születnének meg néha éppen olyan fontos, döntő elhatározások, mint odabent a szőnyeges, aranyos márványépületben. Odabent: szónokolnak. Idekint: a sétálgatók egyszerűségével csevegnek. A kupola alatt: fontoskodó honatyák, de idekint a trottoáron: emberek, akik szimplán véleményt cserélnek. És talán ez a kis szembeállítás is mutatja, hogy ez a politikai korzózás éppenséggel nem lenézendő valami. Dehogy. Itt ismerzenek meg a képviselőink igazában; itt, ahol nem vitézi vértetben állanak ki a porondra, hanem otthonosan járkálnak, fesztelenül és igazi mivoltuk negligzójában . . .

Ezt a negligzót egyébként rögtön magukra öltik, — szinte lábatlan és öntudatlanul — mihelyt kilépnek a parlamenti palota kapuján. Sőt vannak olyanok is, akik soha le nem vetik, még akkor sem, amikor benn vannak a márványos falak közt, ahol az ország dolgait intézik.

Kétségtelen, hogy ezek az örök egyforma, nagyképűség és póz nélkül való honatyák, ezek a legkedvesebbek. A régi vere-tűk ... Pl. az öreg Madarász apó.

Madarász apója ő az egész Budapest népének. Madarász József különben a parlament széniora, ami nem is csoda, ha meggondoljuk, hogy közel száz esztendő havazta be már kemény, igaz, magyar koponyáját.

Száz esztendő hava; és ebben a száz esztendőben volt egynéhány olyan, amikor a forradalmak vihara csattogott és szórt villámokat; aztán mások, szomorúbbak, elnyomatással teljesek, amikor fojtogatón nehezedett a terhes levegő mindenre, ami magyar. De Madarász apó megállta a vihart, még az abszolutizmus eltik-kasztó számumját és ki tudta várni

*A legrégebb képviselő:
Madarász apó.*

amíg újra kitisztul az ég, elmúlik a sorvasztó szél, visszatér minden a maga régi rendjébe és munka, munka, munka közepeit telnek, peregnek az esztendők, a nyári melegükkel, téli havazással, amikből egy-egy fehér hely megakad az üstökén, megfestvén fehérre a fűrtjeit. Amióta magyar, modern parlamentarizmus van, Madarász apó még mindig dolgos, serény tagja volt a képviselőháznak és mindig ugyanaz a kerület: Sárbogárd adott neki megbízólevelet. Voltak esztendők, amikor el tudták földelni ezt a modern, magyar parlamentarizmust, de Madarász bízva várta a feltámadását és nem csalódott. Bizonyos, hogy ő ma az ország legrégebb képviselője. Már a forradalmi országgyűlésen is ott volt és szerepet játszott.

A parlamentnek egy másik, nevezetes vezéralakja a rabonbán: Ugrón Gábor, akiről szerencsétlen üzleti vállalkozások miatt annyi rosszat mondtak, hogy csak azért is kidicsérjük.

Ha nem is nyúlik vissza olyan távolba a múltja, mint Madarász apóé, mégis az ő neve, az ő egyénisége éppen olyan ismeretes a magyar közönség előtt, mint régi illusztris

A rabonbán: Ugron Gábor.

társáé. Egyike a legragyogóbb magyar szónoki talentumoknak, fényes publicista, akinek írott és élő szava egyformán gyűjtő, lelkesítő. Az ember szinte sajnálja, hogy ennyire békés, nyugalmas időkben kell elkallódnia ilyen tehetségnek, mint az Ugroné. Forradalomban egy új Mirabeau lenne, míg így a banális egyhangúságban telő-muló napok örlik és fogyasztják. Pedig csupa tűz és temperamentum, akinek minden mozdulatja, gondolatja és írása Petőfi Sándornak ad igazat:

... Csak nem fajult el még a székely-
vér,

Hisz minden csöppje drága gyöngyöt
ér! ...

És ha már a szónoki talentumok magasztalásánál tartunk, ne feledjük ki a sorból a parlament saját külön Chrysosthomus Jánosát: Hock Jánost, az arany-szájút. Szeretik őt a parlamentben és rajonganak érte a X. kerületben, amelynek plébánosa.

Kőbányának két híressége van: a szaga és Hock János. Belátjuk, ez a szembeállítás nem a legudvariasabb, de tartozunk vele az igazságnak. Igen, az . . . illata és Hock János a két híressége Kőbányának. És szerencse ez, hogy így van. Mert a parfümjé miatt mindenki elkerülné Kőbányát, ha ellensúlyozónak nem volna ott szerencsére Hock János és viszont Hock János miatt ellepnék a X. kerületet, ha nem volna ott szerencsére, elriasztónak, a kőbányai sertéshizlalda messzire elható, penetráns odörje.

Ámde a természet, az ő végtelen bölcsességében, mindig gondoskodik az efajta egyensúlyozásról és Kőbányának még sokáig nem kell tartania akár attól, hogy túlságosan elárasztják, akár pedig attól, hogy a lakosai messzire dezertálnak tőle.

Hock János külön egy fogalom; ő a magyar *abbé galant* típusa . . . Szereti a művészetet, minden művészetet és ez a szeretete olyan nemes, hogy érte — mondjuk csakis érte — imádja őt minden pesti asszony, szinte azt mondhatnók: felekezeti különbség nélkül. Hock János tudja ezt és azért még a Megváltónál is tágabb szívű . . .

Mivel a mi Urunk ezt mondta:

— Eresszétek hozzám a kisdedeket, mert övök a mennyek országa.

Hock János szívében azonban még humánusabb, még vígasztalóbb szótat támad:

*A kőbányai arany-száju:
Hock János*

— Eresszétek hozzám a felnőtt asszonyokat, ha már úgy sem az övék a mennyek országa . . .

És tud vigasztalást számukra, keneteket, hogy elfeledtesse velük, amiért a mennyek országa csak a kisdedeké.

Még a zsidó szalonok Récamier és Staél asszonyai (itt madame Reich és Spitzer a nevük) is kizárándokolnak hozzá Kőbányára, hogy a böjti prédikációit hallgassák. Igaz, hogy az ő böjtjük más időpontra esik, de hát baj is az! Csak a tékozló ember olyan mohó, hogy egyszerre szórjon ki minden nagyszerűséget: a böjtöt is, és a prédikációt. A pesti zsidó asszonyok pedig takarékos szelleműek. A hosszú napon böjtölnek, a prédikációért pedig a hamvazás idején mennek. Így legalább esztendőnként két alkalmuk van, hogy az ájtatossággal kacérkodjanak.

Persze, vannak a parlamentnek vidám alakjai is, olyanok, akik akarva-akaratlan *polichinelle*-t a törvényhozásnak. Az

A derűs
Gabányi Miklós.

országos választások alkalmával mindig felsodródik az árral egy-két ilyen mulatságos figura, akiken, amíg a mandátumos dicsőség tart, kacag az ország, aztán újra eltűnnek a semmibe, amelyből a bolond véletlen kiragadta, kiemelte őket, az egész ország nagy derűjére.

Ilyen volt nemrégiben a híres Makkay Zsiga, akit a székely atyafiai küldöttek vala fel a parlamentbe és akinek fehér horgolt harisnyája vagy öt esztendeig mulattatta a publikumot . . . Volt azonban egy másik társa is, *Gabányi Miklós* nagyságos úr, aki a Nemzeti Színházbeli híres névrokonától, *Gabányi Árpádtól* leginkább abban különbözik, hogy ami *vis comica* a jeles művészen szándékos

volt és öntudatos, Miklós bátyánkban bizony öntudatlanul működött, sőt ő maga vette leginkább zokon, hogy a mai Magyarország nem hajlandó benne egy új Deák Ferencet látni.

Hanem lejár a mandátum és akkor ezek a móka-alakok visszasülyednek a boldog semmiségbe, az ember elfeledi őket, vagy elfeledtetik az újon-jöttek, akik között csak névben más, de kvalitásra a régiekkel azonosak akadnak. És most azoknak szól minden derünk és az ő nagyságos korlátolt-ságuk csal mosolyt az ajkainkra. Valamennyit persze nem vehetjük sorra, de találomra szólunk még egy-két parlamenti alakról.

Nem az együgyűség, de már a múlandóság jegyében való másik alakja a parlamentnek *Darányi Ignác*. Ő volt az örökös földművelésügyi miniszter és a nép atyja. A szociálisták haragszanak rá azokért az intézkedéseiért, amelyekkel a szegény zsellér-népet agyontámogatja. De minden szidalmon keresztül megállapíthatjuk, hogy egyénileg kevés ilyen kedves alakja volt a parlamentnek.

Darányit a fekete pápaszeméről ismeri meg a közönség és gúnynevét tudja mindenki: a grófok szolgájának mondják, mert politikája a nagy latifundiumoknak kedvez. Természetesen nem helyezkedhetünk itt személynépek politikai megbirálásába, hanem ehelyett bemutatunk egy másik híres alakot, aki nem a grófok szolgája, hanem maga is gróf, még pedig — a Darányi okuláréja jut eszünkbe — bizonyos terminológia szerint: a „fekete gróf” . . . Tehát tudjuk, ki ő: gróf *Andrássy Gyula*, a tudós történétíró, történetfilozóf és Magyarország belügyminisztere.

Bizonyos, hogy ma a magyar politikai világ egyik legtüneményesebb tehetsége gróf *Andrássy Gyula* és ha fényes kvalitásai még

A nép atyja: Darányi Ignác.

A fekete gróf és kísérete.

arisztokrata hölgyek köréből. Mint hűséges testőrgárda, asszonyok kísérik Andrássy Gyulát, Duci grófot. — Három, négy, vagy még több főrangú asszony: ez gyakran az ő kísérő kara és ez a legjobb mód rá, hogy az ember ne unatkozzék és — elbástyázza magát a politikáról beszélő politikusok előtt, akik nemcsak a parlamentben vannak otthon, hanem, mint említettük, fia-konventikulumokat tartanak az utcán is: a Kossuth Lajosén.

Bemutatjuk Apponyi Albertet is Batthyány Tivadarral s egy harmadik gróffal. Alighanem az önálló magyar jegybank esélyeiről beszélgetnek inkább, mint a tavalyi hóról, vagy a cserebogarak intelligenciájáról.

Az ilyen konvent-látványosságokat úgy megszokta már a korzó népe, hogy nem is igen fordul már utána az utcai tanácskozóknak. És minek is, amikor lépten-nyomon megismétlődik a látvány . . . Ott, Zboray Miklós vezetésével, néhány néppárti tanácskozik; amott Polónyi Géza szór ékek, anek-

sem bontakoznak ki teljesen, ez onnan való, hogy Andrássy Gyula a hajlandóságai, atehetségeszerint inkább az angol politikusnak típusa, nem pedig a mi magyar környezetünkbe való.

Tudja ezt ő maga is és azért, ha már környezetről van szó, nem a magyar politikusok közül válogatja ki a társaságát, hanem —

doták alakjában mérgezett nyilakat, amiket hűséges wippek felszednek és még maróbb méregbe mártva, elviszik annak, akinek szánva voltak . . . Emitt kis senki-képviselők udvarolnak újságíróknak, elmondják egy elmességüket, egy holnap alkalmazandó rögtönzésüket és előre felírják, nehogy az újságíró a tudósításából kifeledje.

— Nem, nem, képviselő úr, meglesz . . .

— De biztosan!

— Ha mondom . . .

— Azért, ha megengedi, holnap este még felhívom telefonon, hogy figyelmeztessenem.

. . . Mert bizony képviselőknek semmi fáradozástól se szabad visszariadniok, amikor arról van szó, hogy elmés emberek, jó közbeszólók színében tűnjenek föl.

Epizód a korzói konvent.

... De a magyar politikának legfontosabb mozgatója mégis az, aki nem az utcán csinál politikát és aki — sajnos — ritka vendége nemcsak a pesti utcának, hanem általában Budapestnek, amely az ő királyi székesfővárosa: ő felsége a király.

És itt mindjárt, az ellentét kedvéért említjük a másik felséget, azt, amelynek éppen az utca az ő elementuma: említjük a felséges népet.

Szocialisták tüntető felvonulását mutatja a képünk és valóban itt, a politikáról szóló fejezetünkben van helye az ő megjelenésüknek, mert hiszen egy idő óta fontos faktoraivá lettek a magyar aktuális politikának s aligha telik bele nagy idő, már képviselőik is lesznek a parlamentben. Bécsben a korona és a trónus fenséges várományosa ragaszkodik az általános választói joghoz, amelytől az osztrák és magyar birodalom megújhodását várja. Egyelőre az általános választói jog az, amiért a szocialistáink a leghevesebben küzdenek s éppen ezért, a közös cél teszi, hogy ez idő szerint a koronához közelebb álló faktor ez az utcai nép, mint például a parlamentben képviselt pártok.

Hanem azért vannak a parlamenti férfiak között is ma már sokan olyanok, akik bölcs felvilágosultsággal megértik, hogy a szocialisták nem az abszolút rombolás emberei, hanem

Szocialista tüntetők

ha pusztítani akarnak is, a szándékuk nem áll meg itt s a régi romokon újra akarnak építeni; felépíteni egy egészségesebb, igazságosabb társadalmat, amelyben az egyenlőség és a jogok nem papíron élő fikció csupán, hanem eleven valóság. Ezek a férfiak teljes szimpátiával fordulnak a szocialista agitáció felé és ennek a rokonszenvnek bizonyára érdekes dokumentuma ez a záró képünk, amely a magyar Elysée Reclust: *Hermann Ottót*, a nagy tudóst és mandátumviselt férfit mutatja egy szocialista népgyűlésen, ahol a tömeg közepeit hallgatja figyelmesen, érdeklődően a gyűlés szónokát. És a kiváló tudós, aki olyan nagy megértője a természet állattársadalmainak, most itt a tömeg indulat-óceánjának hullámvéréseben talán arról sző álmot, milyen lesz a jövő századok magyar társadalmá; — lesz-e olyan igazságos, bölcs, magasztos, mint az állatoké, amely nem ismer ugyan humanitárius jelszavakat, de nem ismer a bőségben dusálkodók mellett viszont éhezőket sem és jogfosztottakat és a testvéreiktől megtiprottakat . . .

*Szocialista népgyűlés hallgatósága, a középén
Hermann Ottóval*

A SZERELMES BUDAPEST

A nagyvárosi szerelem is szerelem. Hiányzik belőle az a naivitás, az a vadvirágillatú költészet, amiről a versfaragók a bevezetést szokták csinálni, de azért a nagyvárosi szerelemnek is megvan a maga poézise és a költők már nem sokáig ignorálhatják. Előbb-utóbb kénytelenek lesznek megénekelni. Sőt ez az igazi modern szerelem. A vidéki már elavult: esküsznek rá a pesti bankfiúk. A nagyvárosi szerelem

őszintébb, kézzelfoghatóbb, inkább naturalista a külsőségekben is; rövidebb és egyenes utakon halad a célja felé, amely végre is ugyanaz kint a mezőn, mint pl. a Vurstli-ban: sokszor a házasság Ámorral, de még gyakrabban Ámor az anyakönyves nélkül. Budapest szerelmének a szegényebb néposztály szeretkezése adja

A vurstliban.

meg a karakterét, az izzó meleg színét. Nemcsak azért, mert szegény ember szerelme nyíltabb, lármásabb, kevésbé félénk, nem rejtőzik el a világ szeme előtt: igénytelenebb is, megelégszik egy paddal, egy kis bozótos zuggal, ahol sugdolózni és csókolózni lehet. A jómódú szerelemnek már nagyobb biztonság, a nagy közlekedés vonalain kívül eső hely kell. És bizonyos raffineriát is keres. Holdfény, öreg fák titokzatos bugása, tücskök ciripelése, meg a szerelem komédiájának más hasonló kulisszadarabja nélkülözhetlen egy intelligens ember találkájánál. És ez a lármás, forró, feltűnő fölszínhez megadja a diszkrét, raffinált, romantikus melléktónust. A budapesti találkozóhelyek meglátogatásánál azért végig fogunk menni a társadalom létrájának minden

fokán. Mind szerelmesek a szereplők, mind sugdolóznak és ábrándosak, de azért nagy különbség van köztük: a cseléd, a varróleány, a nevelőnő szerelme, a kis bakfis bolondos álma; a baka, a mesterlegény, a jogász és a szalmaözvegy között.

Mindenekelőtt a Városligetbe látogatunk ki, ebbe a nagy gyűjtőmedencébe, amelybe vasárnaponként beléfolyik szinte az

A hintahajón.

egész város. Ilyenkor a hatalmas városnak valami különös, exotikus hangulata és színe van; párok vonulnak vidáman és együtt ringó lépésekkel, kifelé a zöldbe, ahol a fák sötét koronája és korcsmák söröskancsó-erdeje in-
teget.

Már ebéd után kezdődik a mulatság. Bakák, mesterlegények a maguk hölgyeivel, beülnek a terített zöld asztalok mellé és fogyasztják a sört. Nem igen diskurálnak; a gavallér a szivarját szívja — sötét és keserű az, mint a szegény baka hétköznapija — a leány pedig ábrándosan néz belé a pohárba. Néha-néha kicserélnek pár mondatot; a házi és kaszárnyai bajokat panaszo-
szolják el, vagy a családi dolgokból mondanak el bizalmasan egyet-mást. Mikor aztán a megfelelő számú sört „elintézték“, fölkerelkednek és elmennek, hogy a mutatványos bódék számtalan és csodálatos élvezetét fenéig kihörpintsék. Áhítattal hallgatják a kikiáltók igazmondásait, lelkiismeretesen megkacagják a rekedten kiabáló közönség-hívogatók tízpercenként pontosan visszatérő humorát, a célbalövő bódék mellett megvetően mennek el, (nem virtus azokkal a nádszál-vékony flintákkal hősködni), később a férfi egy-két jólirányzott kalapácsütést tesz az erőmérőn,

vagy hatalmas öklét érezteti meg a pofozó-bábu bőrcán és ezután az ízelítő után hozzálátnak a tulajdonképpeni mulatsághoz. Ez pedig csak kétféle van. Egyik az „ördögmotóla“, érthetőbben a ringlispil, a másik az „amerikai világhinta“. És még itt is érdekes kasztszerű megkülönböztetéseket lehet tenni. A ringlispil élvezetéhez, úgy látszik, bizonyos fokú városi kultúra kell. A masszív, nagy egetverő hintákon többnyire csak olyan bokorugrós szoknyás, százviganós cselédek lehet látni, akik városi nevelésüknek még csak elején vannak, mostanában kerültek föl a csendes vidékről, első hódításuk boldog mámorát élik a csodálatos nagyváros lármás nyüzsgésében. Gavallérjaik, a kevésbé „elegáns“ mesterlegények, kovácsok, rézöntők, fuvaroskocsisok közül kerülnek ki. Sikoltás és rikoltozás hallik, amikor a hinta a magasba perdül, de azért elülnének a levegőt hasító hajóban egész délután, ha a vállalkozó markos alkalmazottai, egyszerűen élelmes készülékkel, erőszakkal meg nem állítanák, amikor az öt krajcárért kijáró idő letelt . . .

A ringlispil lovain, zebráin, kocsijain, oroszlánjain, sőt szirénjein, (amelyeknek lakkozott keblét pirosbársony takaró borítja, mert az öreg lex-Heinze hosszú ujjai idáig is elérnek) már sokkal finomabb társaság ül és kékül-zöldül, de azért élvez a sebes forgatagban.

Úri dámás ruhákat is lehet itt már látni. A piros és kék szín uralkodó a szoknyákon, meg a sárga és fehér a blúzokon. Itt-ott egy-egy széles, virágos kalap is bólogat, amint elsurran előttünk a villámgyors forgásban. Az udvarló szorosán átölelve tartja a hölgy derekát, mert hisz van ürügy rá: a leeséstől félti. A lány pedig behunyja szemét, mintha az arcba csapó szél miatt tenné ... Új ösmeretségek kötésére is egyszerű

A Népligetben.

A városligeti tavon.

alkalom a ringliszil. Minden motólánál van egy alkalmazott, aki a közönség mulattatásáról köteles gondoskodni és ezeknek kitűnő mellékkeresete a konfetti, szerpentin árulása. Valamelyik fiatalnak megtetszik egy kisasszony, szimplán egy zacskó színes papirosszeletkét vásárol és amikor a ki-

választott elrobog előtte, jól célzott dobással teleszórja az arcát, meg a haját. A legközelebbi fordulónál megjön a felelet. A lánynak már a kezében van a hosszú papirosszalag, és visszalő vele, mert a ki téged megdob konfettivel, azt dobd vissza szerpentinnel ... A papirosszalag a férfi nyaka köré csavarodik, a leány pedig a másik végével a kezében tovább nyargal, mint a vadbírára vadászó lasszóvető indiánus. Az ilyen vékony papírszötte kötélékek aztán sokszor az egész életre köttenek . . .

A verkli szól, a tömeg zúg és kiabál, valamennyit túlzengi azonban a ringliszil hőségnek, a városligeti pojácának az éneke, aki a legújabb hamisítottan budapesti szövegű nótákat ordítja. Mindegyik motólán van ilyen mulattató, aki a honneur-öket csinálja. Az egyik magyar csikós-ruhába öltözködik és a bő, rojtos gatyá alól kilátszik a pecsétes pantalló lólába; a másik vállalkozó azonban élelmesebb volt és alkalmazta a Francit, a jásszok királyát. Ennek structoll van a borzas hajába erősítve, rongyos cilindert hord, krumpliból

csinált órája van, tüntetően az orrát piszkálja, udvarol és borzasztóan bárgyú és piszkos vicceket csinál. Minden lány szerelmes belé a Városligetben . . .

Benépesül a tó is. A sekélyebb és szűkebb helyeken ugyan inkább óriási mosogató-teknőkhöz hasonlít, mint tóhoz, de azért a békanyállal súlyosbított víz hátán hangos társaságok eveznek. *Facsónak* tíz krajcárért jut a szerényebb publikumnak, két-három párral is egy ladikban; *vascsónak* harminc vasért, azoknak, akik a víz hátán is intim egyedül-létben szeretik a hatyúkat etetni. *Szandolinban* a tapasztaltabb, ügyeskedő gavallér feszít, hölgye pedig a partról csodálja.

Közben leszáll az est. A hinták és ringlispilek kiürülnek, a sok pár eltűnik. Köröskörül a liget sétányain, a tisztások mellett, a bokrok aljában padok állnak, ezek fogadták vendégszerető deszkájukra a délutáni sörözőket. Sugdosás haliig ábrándos szavaló férfihangok. Másutt szótlanul, gyanús csöndben ülnek egymás mellett a szerelmesek, kéz a kézben és tekintetük az ezüstös holdsütésbe vész. Egyik padon keservesen zokog a lány és a férfi gyengéden, de kissé kedvetlenül vigasztalja. Itt már alighanem rossz vége volt a hintának, meg a körbenforgó lovaknak . . . Nagy fa tövében pajkos

kacagás hallatszik: férfi és nő ott guggolnak a pad előtt és közös erővel valami huncutságot vésnek a támlájába ... És íme a szerelmes népség itt már nagyon megsza-porodott. Nemcsak a délutáni cselédeket, meg leányokat látjuk itt már, hanem ízléssel, csinosan öltözött fiatal lányokat, úriformájú,

A Császárfürdő táján.

könnyű nyári ruhába bujt férfiakat is.
Az alkalom, a csábító szép hely, a csen-
des lombos zugok, a holdsütötte ábrán-

A Margitszigeten.

dos tisztások idehívogatták
őket is, akik

A szerelem egyenlővé
tesz mindenkit. Azt a
hosszú főhadnagyot egy-
általán nem zavarja, hogy
a szembenlévő pádon
valami munkásforma csó-
kolja pirosruhás szere-
tőjét, sem pedig a
selyemernyős hölgyet,
hogy a mellette lévő fa
alatt széles rokolyás
parasztcseléd csap egy
nagyot a toladó
barátja kezére. Különben

nem is igen tanácsos valami nagyon
egyedülvaló padra telepedni. Száz eset közül nyolcvanszor
bizonyos lehet benne a félrevonuló párocska, hogy a háta
mögött vastag, komor hang szólal meg:

Mit csinálnak maguk itt?

Ez az áldetektív. Gyanús, kissé rongyos ruhába bujt
alakjában igyekszik minél imponálóbb, komolyabb szint adni
és úgy követeli:

— Most mindjárt begyönnék velem a rendőrségre!

A leány megrettenve könyörög és sikerül is a *detektív úr*
szívét vagy három koronával meglágyítani. Azzal a szigorú
férfi tovább áll. A rendőrséggel természetesen csak akkor
volt összeköttetésben, amikor néhányszor oda bevitték . . .
Ügyes áldetektív egy vasárnap este tíz-húsz koronát is meg-
keres.

Éjfélig a párocskák egyik a másik után kerekednek föl
és indulnak be a városba. Haza kísérik a nőket. És minden
utcasarkon, minden második kapualján búcsúzkodnak. Az

Andrássy-út padjai tele vannak ilyen búcsúzó párokkal, amelyek úgy élvezik az együttlét utolsó perceit, mintha előttük, meg mögöttük nem is zajlana a vasárnap éjszaka forgalma . . .

Az Erzsébet-tér a katonaszerel-

A budai kiskorcsmában.

mek bölcsője, küzdőtere és szomorú sírja, amelyből azonban nemsokára üt az új szerelem fel-támadásának órája. Ami itt történik, katona és dada között, nem is méltó már a megfigyelő krónikás tollára, oly ismert az és olyanyszer meg-énekelték őket a hiányban szen-

vedő vicclapok poétái... Itt szö-vődnek először a katonaszerelmek hétköznapi szálai, amelyek vasárnap, a Városligetben válnak csak komoly szívbeli kötelékekké.

A Város-liget a tipikus színtere a budapesti szerelemnek, de ha valamennyi találkozóhelyet mind nem is látogathatjuk meg, néhány legfőbből még meg kell emlékezni. Az Erzsébet-tér például nagyon fontos mozzanata a legtöbb budapesti szerelemnek, de ami ott történik, az már egészen sablonos. A zene szól, a baka hallgat, a dajka szerelmesen néz és közbe a gyerek belefut a virággyba. A sétálók zümmögését, a zene csinadrottáját, a játszó kicsinyek visítását csak néha szakítja meg valami francia kisasszony rikácsolása:

— Venez id Paul, Elsa — tout de suite! — de a szeme nem oda néz, ahová szól, hanem valamelyik sétáló-gató csodálójának pillantásait viszonozza megértő, bájdús mosollyal . . .

Érdekes a Mátyás-tér, amelyet a főváros a gyermekek számára rendezett be játszóterületül, de természetesen nem akadályozhatja meg és bizonyára nincs is kifogása ellene, hogy a többi kis apróság között a kis Ámorka is ne űzze játékait a gyermekek tenyeres-talpas gondozóival és azok

Az Erzsébet-téren.

füstölő, többnyire uniformisos udvarlóival.

Nagy szerepük van természetesen a szobroknak a nagyvárosi szerelemben. A keleti pályaudvar előtt, a Baross-szobor körül húzódó sétány, például minden este teli van bizalmas közelségben egymással sétálgató párokkal. Baross Gábor komoran,

ökölbe szorított kézzel néz le reájuk . . . József nádor méltóságteljes alakja is eléggé kedvelt, bár a tere csak nagyon rövid időre ad alkalmat szoros, diszkrét együttlétre, mert késő délutánig tele van gyerekekkel és a sötétség beálltával, éppúgy mint az Erzsébet-teret, szigorú rendőrszem tartja felügyelet alatt. Deák és Széchényi a fiatal kis lányok álmait látja esténként többnyire, amint ugyancsak fiatal férfiakról hallgatják a hamis idézeteket nagy költőkből és az őszinte, de kissé értelmetlen, saját szerzeményű tirádákat. Petőfi büszkén álló szobra a Duna munkásainak a szerelmét védi. Matrózok, hajómunkások, üldögélnek itt leginkább pipával a szájukban és friss üde nőekkel az oldalukon. A hatalmas, széles Múzeum-kert, Arany és Kisfaludy szobrának környéke nem kedvelt a szere-

lem színe előtt. A délelőtt ott járkáló és szorgalmasan magoló diákok zümmögte száraz és komoly szavak teszik a levegőjét olyan kijózanítóvá, — vagy tán, mert a padokon fizetni kell? — de a Muzeykertben alig-alig lehet boldog találkozóra érkezett párokat látni. Még a délután gyermekeket őrző dadák és kisasszonyok is öregek és nem csinosak..

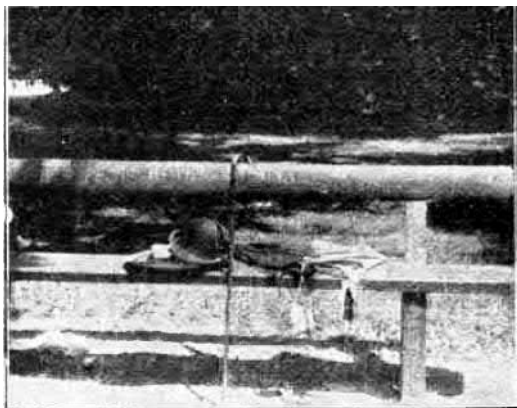
Nagy csalódást hozott a tíz szobor. Új szobrok, új kőből való hallgató, diszkrét em-

A Hűvösvölgyben.

berek jelentek meg Budapest terein és a szerelmesek, akik pedig minden új szobor környékét lelkiismeretesen ki szokták próbálni, a tíz szobor körül elmaradtak. Ennek egyszerű a magyarázata. A szobor csak akkor szép és

használható a szerelmesek számára, ha padok díszítik. Az új szobor-művek tehát a szerelmes budapestiek előtt undorítóan csúnyák és egészen fölöslegesek, Ez a furcsa erotiko-esztétikai vélemény különben egészen megegyezik azoknak a budapestieknek

Csőndélet.

A zöldbluzos Donzsuán.

a kritikájával, akiknek világos látását éppen nem korlátozza semmiféle szenvedelmes bolondság ... Kivétel Anonymus a városligeti történelmi csoport kertjében. Körülötte bőviben sorakoznak a padok, ő maga'pedig tapintatosan huzza a szemére a kámzsáját.

Szerelemről szólva, nem lehet elmellőzni a budapesti nőszivek biztos megtörőjét, a zöldbluzos donzsuánt, a fináncot. Az övé minden női szív, a jobbfajta szobalány és a másodrangú trafikos-kisasszony között. Mindegyik találkozó helyen, amelyikről eddig szoltunk és már ezután szó eshetnék, az övé egyik főszerep, az ő büszke csákója, zöld kabátja, görbe kardja és csapodár szíve nélkül nem képzelhető vasárnapest sehol sem. Ritkán lő bakot

és a lövedéki kihágás színhelye többnyire a Vámház-tér. Ez minden este teli van pénzügyőrrel, meg nőekkel és a vámok szimpatikus lovagja itt a szembe lévő vásárcsarnokhoz kocsikban érkezett vidéki kofák harmonikus horkolásának kíséretével mondja el azt, ami a szívét nyomta ... A fináncok konkurrensa a tűzoltó, legkivált az újjáalakított Tisza Kálmán-téren.

A Margitsziget, a Hűvösvölgy, a Svábhegy is csak úgy szívja magába azokat, akiknek pénzük van rá, hogy szívük királynéját szép és romantikus helyen sétáltassák meg. Különösen a Margitszigetnek keresni kell a párját szerte az egész világon. A Duna csöndes csobogása, a száz meg száz éves fák bólogató suttogatása, a lombokon keresztültörő és a pázsitot előntő holdfény valóságos tündér-szerelemre teremtett földdarabbá teszik a szigetet. Délután kávéház és katonazene, vendéglő és cigány hívogatja a sétálókat és amióta hídon

lehet eljutni rá, sűrű is a közönsége, nappal, úgy mint késő este.

A budai kis korcsmák, amelyek jó és olcsó bora mellett olyan édes négy szemközt átdiskurálni vagy áthallgatni és sóhajtozni egy vasárnap délutánt, szintén keresett találka helyek. Vannak köztük olyan eldugottak és elfedettek, hogy az ember éveig járhat bele, anélkül, hogy ismerősének akár csak a színét is látná. No és itt lehetne a kávéházakról is fecsegni, de hát a kasszatündérek regényei már divatjukat múlták a közhit szerint. Pedig hát . . . tessék csak a József- vagy épp a Ferencvárosba kirándulni.

. . . Érdekesek a budapesti flirtek is. Egyik leglátogatottabb színterük a korzó, a budapesti Dunapart sétánya. Itt, a lassan fel-alá hullámzó tömeg közt igen könnyen lehet egy-egy pillantást, jelentős szembenézést váltani, egy kis ügyességgel egymáshoz surlódni, egymás kezét megfogni, egymást némán köszönteni, mint a „hajók, amikor a tengeren találkoznak“, anélkül, hogy csak valaki is sejténé, milyen közel állt két *szív* egymáshoz. Lassankint terjed az a rossz, Németországból importált szokás is, hogy a képtárakba, múzeumokba mennek és azalatt

oly ürüggyel,
 hogy elbarnult
 képeket, valami
 rég meghalt
 generális kopott
 aranyozású kabátját
 vizsgálják,
 egymást nézik és
 egymásban
 gyönyörködnek.

Ehelyett a szentimentális smokkság helyett sokkal jobb volna például a francia módszerhez for-

dulni, amely a modern technika vívmányainak felhasználásával pl. a liftet is alkal-

massá tudja szentelni találkozóhelynek. Az ember kettesben bemegy valami szép új házba, föl húztatja magát a negyedik emeletre és amíg fölér, van az egyedüllet számára néhány másodperc. Aztán lejön és a legközelebbi szép új háznál újra kezdi . . .

Eredeti budapesti speciálitás a Stefánia-út hajnaltájban. Amikor Ős-Budavára és a városligeti éjszakai mulatóhelyek már nagyon teli vannak füsttel, a fejek pedig pezsgőgőzzel, jól esik a szolgálatkész gummikerekűn kikocsizni. Természetesen a víztoronyig és vissza. Hajnaltájban másra gondolni sem lehet. Hajnalig a boros palack, hajnalban a víz tornya . . . Útitárs mindig akad, nagy kalapban, rikító ruhában, kacagó ajakkal és vidám kedvvel. Az érdekesség a Stefánia-úton azonban, á la álóé, ritkán nyílik. Minden hónapban egyszer néhány napig. Ilyenkor van vihogás, sikongás, nyerítés, végig az előkelő, disztíngvált Stefánia-úton, amelyről nappal senki nem sejténé, hogy ilyen lump. Egyik kocsiból a másikba ösmerkednek, barátkoznak, bakon, üléseken, urak, hölgyek, kocsik össze-vissza. De ezt tán ne fejtegetjük bővebben . . .

Ja, a hadnagy úr is . . .

SPORT ÉS JÁTÉK

Budapest sportváros és még sem az; érdekli is a sport, meg nem is. De ne tessék fennakadni ezen a lát-szólagos ellentmondáson. Tudniillik úgy van a dolog, hogy minden sport voltaképpen játék, már pedig a megrög-zött játékosok példája mutatja legjobban, hogy míg egyik játék

a szenvedelmükké
És eközben még
tétékre gondolni,
mint például a
hazard kártya és
a jámbor szembe-
kötösi. Nem. De
vannak szenved-
elmes sakkozók,
akik félnapon át
törik a fejüket,
hogy az ellenfél
királyát sarokba
szorítsák, erélye-
sen megmattolják
s ugyanezek a
kocka-hadvezérek
nem értik ama
embertársaikat, a

A legnépszerűbb sport (Turfalakok)

kik a dominózásban lelik legfőbb kedvtelésüket. És viszont. Pedig a játékok egyformán ártatlan és mindenesetre ritka dolog, hogy ezen a játékon, nyerők és veszítők között vagyonok cserélődjenek ki: kastélyok, paripák, domíniumok és milliók, mint amilyen esetek emlékeit a kártyalegendák őrzik kegyelettel.

Minden sport nagyjában játék, de a budapestieket nem minden játék érdekli egyformán. És ... és itt ismétlődnek a megrokkant vén axiómák. Most itt rögtön megállapíthatjuk, hogy igenis azok a sportjátékok számíthatnak a legtöbb érdeklődésre, amelyek nemcsak erő és ügyesség kérdésén fordulnak meg, hanem amelyekben döntően nagy szerepe

Tippeljünk!

jut a véletlennek. Amely játék csak a szerencse dolga, annak már előre nyert ügye van itt nálunk. Talán azért, mert jó magunk igen szerencsétlenek vagyunk és szeretjük szemtől-szembe látni a szerencsét; vágyunk találkozni véle, vagy legalább a nyilvánulásaival... De még ez se minden. Hanem ahol a szerencsével való találkozásunk nem marad tisztára plátói, de esetleg hasznot is lehet húzni belőle: no igen, ezek a játékok, ezek a sportok a legnépszerűbbek, ezek számíthatnak a legtöbb hívőre, sőt fanatikusra, aki szívesen költi el mindennét, még a másét is, mialatt egy-egy ilyen találkozást hajszol . . .

Efajta sportjáték pedig első sorban a lóverseny. De van is aztán rajongója annyi, hogy kitellenék belőle, akár fölemelt hadilétszám mellett egy-egy balkánállambeli ármádia . . . A lóverseny, úgy ahogy megteremtői képelték, nemes sport volt és hasznos, de csak addig, amíg a hazard játékszenvedély, a nyereségvágy ki nem sajátította a maga számára a zöldgyepes pályát. Azóta a szerencsehajszva versenyt száguld ott a telivér ménekkel, sőt messzire el is hagyja őket, mert a méneket csak a finom lábuk, rugalmas izmaik viszik, a nyereségvágyat ellenben a képzelet röpíti, — mindeneknél sebesebben ... Mi lesz, ha elsőnek jön be a lovunk? Ha sikerült olyan paripát megfogadnunk, amelyre rajtunk kívül alig tettek még és amely elsőnek ért be? ... Ha a néhány korona, amit megkockáztattunk százszorosán, nem: ezerszeresen térül meg és egy csapásra szerzünk olyan összeget, amit munkával talán egy esztendő alatt se? . . . De még ha nem is jutunk ilyen busás nyereséghez . . . Hanem csak kisebbhez . . . Száz forinthez, ötvenhez? Nagy dolog már az

is. Talált pénz. Ingyen pénz. Vígásagos pénz. És olyan könnyen jött . . . Csak egy kis szerencse, egy kis szimat, egy kis izgatott várakozás: aztán megvan. És közben még mulattunk is, mulattunk a másik boszankodó irigységén, amely pedig minden mulatságok közül a legmulatságosabb . . .

A lóverseny megteremtői valamikor azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy a lófajtákat nemesítsék. Van ennek vagy száz esztendeje. Hát száz év alatt ugyancsak nemesedhettek a paripák, vagy ha még mindig nem tökéletes a fajtájuk, talán nem is lesz az soha ... És akkor jobb dolog lenne, most más valami állatfajtának a tökéletesbitésével foglalkozni. Például az emberekével, akiket elkábít a kínálkozó, könnyű pénzszerzési alkalom, amelylyé a totalizator intézménye teszi a lóversenyt. Mert bizony inkább a totalizator vonzza ki az emberek tízezeit a turfra, nem pedig a lótenyésztés ügye. Csekély kivétellel: a turfközönségnek mindegy volna, akármire fogadhatna és akármiféle állat szaladna ott a gyepen, vagy akármiféle játékot játszanának ott. Rouge et noiret, vagy trente et quarante-ot, csak éppen, hogy nyerni lehessen. De mert azokat a játékokat, amelyek brutálisan a szerencsét provokálják, tiltja az állami morál, hát be kell érni azzal, provokálják, tiltja az állami morál, hát be kell érni azzal,

A nagytribün előtt.

amely ennek a kényeskedő erkölcsnek követelései-
vegyeztethető. És a lóverseny ilyen, mert legalább kitűnő
ürügye van, kitűnő jelszava: előbbre visszük a lótenyésztés
ügyét. Holott a lóversenynek nagyjában csak annyi köze van
a lóversenyhez, hogy bizony egész sereg embert tesz lóvá ...
Azokat, akik duzzadó reménnyel, duzzadó tárcával válta-
koznak be a pályára és aztán reményükszegetten, lapos, sőt
üres zsebekkel térnek vissza . . .

Pedig sokan vannak ilyenek. Mert ha kényelem tekint-
etében, vagyon dolgában más a drága helyek közönsége,
mint a kétkoronássá avanzsált harminc krajcáros hely sokasága,
egyben mégis egyenlőek: ki vannak téve egyaránt a vélet-
lennek és hogy a paripák a páholyok népének se szalad-
nak jobban, kedvezőbben, mint a „misera plebs“-nek.
A nagytribün táján is kevés az igazán beavatott, aki ismeri a
csíziót, vagy épp a zsokékat, trénerekkel összepaktáló sports-
man. És vannak percek, sűrűn, igen sűrűn, amikor a latifun-

*Turf-előkelőségek. (1. Pallavicini Ede őrgróf. 2. Des-
sewffy Aurél gróf. 3. Festetich Tasziló gróf)*

diumos nagyúr-
inak izgatott szíve
együtt dobog az
elkeseredett szó-
déval; abban a
pillanatban egy
az aggodalmuk,
az izgalmuk, a
várakozásuk és
aki akkor, abban
a másodpercben
a szívekbe lát,
aligha tudna kü-
lönbséget tenni a
kettő között . . .
Redingot és mun-
kászeke, selyem-
toilette és karton-
blúz alatt ugyanaz.

a reménykedés, vagy öröm, csalódás vagy düh lakozik, legfőbb abban különböznek, hogy itt vagy ott többre megy a játék és itt vagy ott jobban tudják türtöztetni, leplezni az érzéseket.

Talán azért szép éppen a lóverseny, mert ilyen egyformákká teszi az embereket és eltörül köztük minden rangbeli, vagyonbeli, sorsbeli különbséget. De ezt csak a távoli és nem érdekelt néző veszi észre. Ők maguk, a közönség, édes istenem, mással vannak elfoglalva, rá se érnek az efajta obiigát szociológiai izü reflexiókra. És igazuk van. Miért vennék észre az egyenlőséget, amely úgysis csak idekint uralkodik köztük, mintha bizony a turf egy külön tündérbirodalom volna . . .

Tippel, fogad, játszik az állóhely népe csak úgy, mint távolabb, a finomabb, drágább helyeken az előkelő -- vagy legalább annak látszó -- publikum.

Különben pedig itt a legélénkebb a zshivaj és itt vet leginkább lobot a szenvedély. Munkások, szobaleányok, szakácsnék, Budapest házmester-népe, egész sereg ember, aki talán a maga nagyapját-nagyanyját se ismerte soha, még csak névről se, itt mint kitűnő turfszakértő revelálódik és tudja a lovak pedigreejét legalább negyedíziglen. Tudja, hogy Rózsabokor 11-nek ki volt a nagyapja, ki a szépapja és tudja isten, még micsoda távoli üké. Egész genealógia van a fejükben és ekkora tudással akár história-tudósoknak is felcsaphatnának, ha véletlenül nem a lovak, hanem a történelem sampionjai felé fordult volna az érdeklődésük. Ismerik a zsokékét, a dresszeket, az istállótulajdonosokat s ha beszél-

*Akik páholyból nézik a világot
(József főherczegék).*

getni hallod őket szinte azt vélnéd, naponként együtt étkeznek Szemere Miklóssal és Tarallal, olyan intim hangon beszélnek mindkettőről s annyira meghitt dolgokat tudnak mindkét turfhősről. De a többiekről is. Mindenkiről. Közben pedig hangzik a lárma, a kiabálás, úgy hogy felissza még a katonazene csinnadrattáját is:

— Egy koronát a heteshez! . . . Huszonnyolcra veszem!

— Hús kracjárt a tízeshez! . . . Öreg a tipp!

És alakulnak apró részvénytársaságok, amelyek együttesen tesznek meg egy lovat s amíg a futamnak nincs vége, ezek az együtt fogadók szorosabban tartoznak össze, mint a testvérek, vagy akár mint a sziámi ikrek, mielőtt a híres Doyen professzor szét nem operálta őket . . .

A turfról:

Szapáry Pál gróf.

Csak külsőségekben más a tribünközönség. Még pedig a kétkoronás helyek népe csak úgy, mint a drága, tizkoronás jegygyei belépők. A kétkoronás helyekről még elröppen egy-egy viharos biztatás:

— Szorítsd! Szorítsd! Dukkold, hé!

vagy:

— Üsd! Nem apád!

avagy:

— Janek! Janek! . . . Tarai!:

Tarai! . . . Tuti, ha nem pullol.

De már a tizkoronán beváltakozottak teljesen a flegma várába veszik be magukat és igyekeznek úgy viselkedni, mintha megannyi lord volna, valahol az epsomi gyepen. No és csakugyan, kicsit furcsa volna, ha például a páholyokból kihajolva, ordítóznák a győztes zsoké, vagy a győztes paripa nevét. Aztán meg akik itt vannak, csakugyan felérnek a lordokkal; akárhányan

fejedelmi vagyonok urai és őket aztán igazán a sport érdekli, a lovak kvalitásai, hogy úgy mondjuk: a játék elméleti része és kevésbé a nyerési esélyek. A túrtnak néhány ilyen előkelőségét mutatjuk itt be olvasóinknak.

Ők azok, akik olympusi magaslatról nézhetnek le mindenre és mindent, mert túl vannak rajta, hogy a nyereség vagy a veszteség izgathatná őket. A távol háborgó szenvedélyek hullámai nem jutnak el hozzájuk és körülbelül úgy vannak a lóversenyekkel, mint Arany János híres bírója, aki akár a jobb zsebére üt, akár a balzsebére, a fülemüle mindeképpen neki füttyül.

De igazságtalanok lennénk, ha nem ismernők el, hogy van más sportnak is közönsége Budapesten, nemcsak a futtatásnak. A lósportnak egy idő óta veszedelmes konkurrensé akadt a különböző embersportokban, nevezetesen a labdarúgásban, amely néha akkora publikumot vonz és olyan lelkes népet, hogy akár a Király-díjas nagy nap is megirigyelhetné. Ez az Angliából idetelepített sport bámulatosan megtudta hódítani Budapest népét és ma már olyan football-csapataink vannak, amelyek diadalmasan veszik fel a versenyt a legkitűnőbb külföldiekkel. A játék angol terminus technikusait pedig jobban tudja már itt minden iskolásgyerek, mint az egyszerűet. Sőt még a gyerekes veszekedéseikben is élnek vele:

— Olyan goal-t rugók rajtad, hogy . . .

A football mellett aztán bizony beborult kicsit két másik sportnak, amely valamikor elég népszerű volt.

A bicikli nemrégiben még elegáns dolog volt, mára azonban túlságosan szolgálatába vette az ipari praktikusága. Biciklin jár minden kifutó, minden távirathordó, sőt motocikletten, ami még

Bicikli-verseny (Motorvezetővel).

drágább. Hát persze amióta ilyen közönséges járművé züllött a technikának ez a fölfedezése, azóta le kell mondania róla, hogy

Lawntennis-verseny a Margitszigeten.

a sport is barátkozzék vele. A sport mégis előkelő valami és vi gyáz az érintkezéseire. Ma minden távirat-kihordó biciklisampion, hát csak természetes, hogy igazi sportman-ek riadoznak ettől a kedv teléstől . . .

És hasonlóképen lehetne beszélni a *lawntennis* dekadenciájáról is. Édes istenem, hol vannak már

azok az idők, amikor a lawntennis előkelő multság volt és csak parkok tisztásain, vagy a városligeti villák kertjeiben játszották, mialatt a rácson túl összeverődtek a kíváncsi nézők és el-elbámulták a játzók ügyességét, hogyan kapják el, hogyan dobják vissza a kifeszített háló fölött a könnyű gummi-lapdát . . . Elparlagosodott ez a szórakozás is, benn a rácson innen és kinn a rácson túl. A „play“-nek, „redie“-nek nincs már bája legföljebb néha, versenyeken, amikor brilliáns ügyességnek, megkapó fűrgességnek válik szemtanújává az ember.

Újabban lovasjátékokat kapott fel a divat. Lovaspoló, jeu de barre: ez az ilyen lovasjátékok manap legdivatosabb

Lovasjáték: jeu de barre

két formája. Hát szó sincs róla, bizony előkelő dolog ez, már csak azért is, mert lovon játssza az ember és nem közönséges ügyesség, sőt nem is közönséges passziók kellene hozzá. Mert hiába mondják, hogy a magyar lóhátra termett, tudjuk, sokan vannak magyarok és pedig kitűnő magyarok, akik közvetlen összeköttetésbe még csak akkor jutnak a lóval, amikor bifsztek vagy virstli alakjában megeszik . . .

Ismerik a régi anekdotát a hordárról, akit valami ismerőse hív, csalogat, jöjjön ki vele a turfra? És a hordár megkérdi:

— Mit látni ott?

— Hogyan futnak a lovak!

— Boh! És mi a belépti díj?

— Harminc krajcár.

A hordár pedig köp egy hegyeset, aztán elgondolkodva feleli:

— Barátom, harminc krajcárért futok én magam is . . .

. . . Hát nem harminc krajcárért, hanem sportból, vannak akik „futnak maguk is“, — és csakugyan még mindig elég kedvelt sport nálunk a futás. Az a futás, amely nemcsak hogy hasznos, de ráadásul még csak nem is szégyen . . .

Kitűnő futóink vannak, síkfutók meg egyebek, akik már sokszor dicsőséget szereztek a magyar sportnak, még pedig úgy a görögországi, mint az angliai olimpiádokon. A futás mellett egy másik kedvelt sport az úszás, ebben pedig, hála Halmay Zoltánnak, Hajósnak és a többi jeles ifju-magyarnak, igazán világrekordot tartunk. Még csak kis ideje, hogy a magyar úszók végleg meghódították a 10,000 koronás Rothschild-díjat és ezzel egy újabb jelét adták, hogy a magyar bár a

Futóverseny a startnál.

Uszodában.

bort se veti meg, de azért a vízben is ugyancsak otthonos. És talán leginkább az úszóinknak köszönhetjük, hogy minden nagy nemzetközi versenyen valahogy mégis csak kikerülünk a vízből...

De aztán népszerű dolog is ám az úzás, és kedvelt intézmény az uszoda! Még pedig annak minden fajtája, az is, ahová ingyen jár a nép, az is, ahová jó pénzért. Amott, a szabad Dunaágban pláne nem válogatósak, lovakkal fürdenek együtt és bizonyára elsodálkoznak rajt a jó öreg ménecskék, hogy itt a vízben mennyire fűgőbbek náluk az emberek, a gyerekek, akik nem ijednek meg a tovahömpölygő hullámoktól, hanem lubickolnak benne, meg úgy úszkálnak, hogy nincs az a hal, amely különben . . .

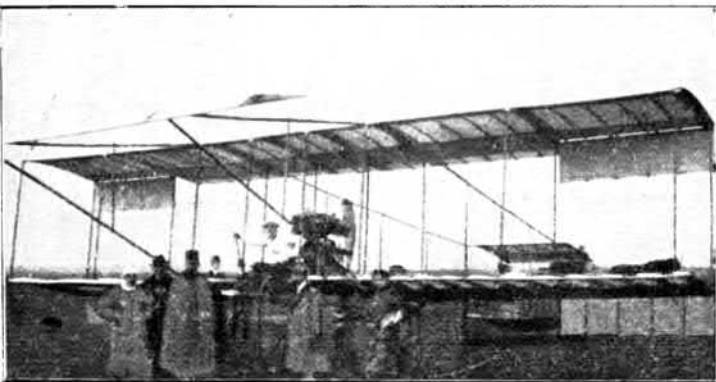
Már az uszodában persze módosabb, tempósabb a mulatság, de ahogyan a víz, amelyben fürdenek, egy: a jó öreg Duna, úgy egyforma a kedv, a mulatság itt, meg ott. És a ki netán kétkednék ebben a nagy egyenlőségben, az vessen csak egy pillantást a két képre, aztán mondja meg, hogy a fürdőzők jobban vannak-e öltözve ott, mint itt. . . Kint, a földön, talán a ruha teszi az embert, de a vízben ugyan eltűnik az ilyen felületes kis különbség. A víz lemos rólunk mindent. Ott egyformák vagyunk mind. Ott, meg az isten előtt...

Turf, football, lawntennis, futás, hát persze sport ez mind, de a sportnak is vannak megújulásai és éppen mostanában a tanúi vagyunk egy új sport születésének: a repülésre gondolunk. Bizonyos, hogy egy ideig ez is sport

Potya-fürdő a Dunában.

lesz, még pedig igen drága és előkelő. A külföldet már lázas érdeklődésben tartja ez az új multság, és Blériot budapesti felszállása volt a bizonyág rá, hogy nem marad el érdeklődés dolgában Magyarország sem. Talán rövidesen már nálunk is lesznek ilyen repülő-versenyek, és ha bízhatunk az előjelekben, valószínű, hogy a magyar rátermettség ezen a téren is hódít egy-két babérlevelet.

Repülőgépen. (Dr. Kutassy Ágost).

Végül pedig, hogy megmutassuk mennyire akad itt művelője mindenféle sportmulatságnak, közöljük ezt a képecskét, amely egy távgyaloglót mutat. A derék férfiú fogadott, hogy egyfolytában vagy százszor rója végig az Andrassy-utat. Neki is vágott a próbálkozásnak, de akkora embercsődület kísérte, hogy végül is a rendőrségnek kellett közbelépnie.

Igaz, hogy ezúttal a rendőrségnek nem letartóztatás volt a dolga, hanem megfordítva: feltartóztatta a távgyaloglót. És betiltotta a demonstratív sétát, amikor a jámbor már vagy nyolcadszor tette meg a kétezernégyszáz méteres utat oda és vissza . . . Hogy mi lett a fogadásból: nem tudjuk. De annyi szent, hogy aznap egész Budapest a távgyaloglóról beszélt és nem egy kis nőcske volt, a ki a póruljárt vállalkozóra gondolva felsóhajtott:

Oh, a szegény ördög ... Én utánam bizony nem kellett volna annyit járnia . . .

Mert nők után járni: az is sport. Sőt Pesten igen kedvelt sport ... És érdemes sport . . . Ám ez talán mégse tartozik ebbe a fejezetbe.

Távgyalogló (az Andrassy-úton).

A MI RENDŐREINK

Mi tagadás, a rendőreinkkel bizony kicsit furcsán vagyunk. Nem mondhatnók, hogy valami nagyon szeretjük őket, de annak sincs igazsága, aki föltétlenül haragszik rájuk és szidja ezeket a derék legényeket, mint a bokrot. Ami tőlük telik megteszik azt; megteszik jóakarattal és akárhányszor az életük kockáztatásával. Arról persze ők nem tehetnek, hogy amikor gyerekcipőben jártak még, vagy pláne csizmátlan, cipőtlen valahol faluhelyen, még annyira sem volt a közoktatás ügye nálunk, mint ma- nap és csak éppen, hogy egy kis írásra - olvasásra kapatták rá az embert. Hiszen az iskolában, falun, ahonnan idővel a markos legények kikerülnek, talán ma sem tanítanak többet, de tudja isten, vala-

Pozson. (A Rúkóczi-út és sarkán.)

hogyan mégis annyira javult Magyarország általános kultur-nívója, hogy már nemcsak az iskolában tanul az ember, hanem azon kívül is, az életben a másokkal való érintkezésből, meg abból a sok újságból, népszerűsítő könyvből, ami manapság kézen-közön forog. Ne legyünk szigorúak a derék rendőrökhöz, nem az ő hibájuk, hogy az elhagyott vidékekről, átkozott testi meg egyéb szegénységben szakadtak föl ide . . . Az ő néha kitörő brutalitásuk, vagy naiv butaságuk messzi, távoli időket vádol meg, amikor a nép szellemi művelésével nem törődött idehaza senki... De még így is nem valóságos lovagok, klub-zsentlmének

a mai rendőrök, ha azokra a társaikra gondolunk, akikről az ötvenes-hatvanas évek írói beszélnek? ... És bizony, ha a fejlődés tovább is így tart, nyugodtak lehetünk, hogy úgy körülbelül unokáinknak már olyan rendőrsége lesz, amely ügyesség, ész, tudás dolgában felér akár a párisi sergent-nal, akár a londoni policeman-nel.

... De hisz azok a posztoló urak valamivel kedvezőbb fizetési viszonyoknak is örvendenek, mint a mieink. Meg aztán a ruházatuk se olyan harcias, verekedésre provokáló, mint a mi közrendőreinké. Ezek a mi legényeink, a mai uniformisukban kicsit paprikajancsi-jellegűek; a hosszú csőrömpölő kard az oldalukon, mintha váltig csak biztatgatná őket:

— Ránts ki engem!

— Kardlapozz végig a tömegem!

— A míg veled vagyok, ne félj. Behásítunk egy-két fejet, aztán pont . . .

Meg a haragosan kék ruha, meg a csizma, meg a komikus, kerek kalap az árvalányhajas forgóval, no és a nagy revolver az oldalukon . . . mindez olyan furcsa és valahogyan a Ráday-pandúrokra emlékeztet, meg rég letűnt legendákra. Bizonyos, hogy nem ilyen öltözék való egy nagyváros, igazi metropolis rendőreinek. Legalább a belső városrészekben nem. Ha másképpen: Ízlésesebben öltöztetnék a rendőrt és nem úgy, hogy a fegyver legyen az ereje, ha jobban tanítanak, művelnek, bizonyos, hogy elsőrangúvá lenne és annyival megbízhatóbb, értékesebb őre az utca közbiztonságának, mert hiszen nem volna a külsejével már messzire kirívó. A mai megjelenésével azonban valóságos madárijesztő; persze a rossz madarakat ijeszti, éppen azokat, akiket inkább lépre kellene csálnia, hurokra kellene kerítenie . . .

Kicsit bárdolatlan legény a pesti rendőr javarésze — a tisztviselőkről persze itt nem szólnak — és inkább csak hallo-másból, mint személyes gyakorlásból tudja, mi az az „ész, erély, tapintat“, — amely ősi, ám vicces jelszó gyanánt él a rendőrség hagyományában. De hát hol tehetne szert a rendőr igazi erélyre, belátó észre, helyes tapintatra? A szolgálata

ma olyan nehéz, a fizetése olyan kicsiny, a felelőssége néha annyira terhes, hogy a legtöbb rendőr nem sokáig bírja ezt az állapotot és éppen amikor beletanult némileg a hivatásába,

Gyalogos
rendőrök.
(Tüntetés előtt.)

már meg is válik tőle, néz jobb kereset után. Ahol nem azt kívánják az embertől, hogy téli fagyban, sivító orkánban, hóföregtetgben ott álljon a Lánchíd kellős közepén, őrizvén a hidat az oroszlánjaival; a tátongó szájjal ásító alagutat; szemben a királyi palotát; ott hátul a Lloyd-klubot fenn az eget; lenn a hömpölygő Dunát és mialatt ezeknek az ellopására nem is gondol senki, jön a szél, fagyosan, harapósán éles fogakkal és beleveszi magát a rendőr köpenyébe; jön a hópihe és belelopózik a kabátja gallérjába; aztán ott veszekedhetik a szerencsétlen a hóval, a széllal, a hideggel, a legyűrhetlen legádázabb ellenségekkel, — ezek közt mért s hogy csináljon rendet ott, valahol a Lánchíd kellős közepén? . . .

Vagy amikor a külső városrészekbe kerül el szolgálat-tételre és szombat estén megannyi részeggel akad dolga, tántorgó, dülöngő emberekkel, akiknek kezében könnyen jár a csizmaszárból vagy tolvajzsebből előrántott bicska. Ha ezekre gondolunk, igazán csodálkozunk rajta, hogy a pesti rendőr nem brutálisabb még, nem elvadultabb, mint a milyen. Gondoljuk csak el: egy rendőr, valahonnan a vidékről felsodródott legény ott áll a sötét úton és nem tudja, nem támad e pillanatban rá előlről, vagy hátulról egy részeg garázdának képében a halál . . . ugyan kit nem tenne idegessé, vaddá, elkeseredetté ez az aggodás, a veszedelemnek ez az örök tudata? . . . És még valami akad, ami szinte tragi-

kussá teszi a mi szemünkben a rendőr dolgát: hát nem úgy van-e, hogy éppen azok ellen visel hadat, akiknek köréből, akiknek nemzetségéből való? Szegény ember ő maga is, ágról szakadt, az ínség keserű kenyerét eszi és a társadalom védelmében, nyomorúságos pár garasért kénytelen sokszor azok ellen hadakozni, akik testvérei, mert mint ő: nyűgös szegénységben születtek, koldusok, szerencsétlenek, rongyosok és kenyér nélkül valók . . . Hiszen a gazdagokkal ritkán van dolga a rendőrnek, de a szegény besurranó alakkal, kenyértolvajjal annál többször. Azzal, aki neki édes testvére a nincsetlenségben. Meg azzal az utcai tüntetővel, aki sok századmagával járja be a várost és úgy követelözik mind, mind, hogy kevesebb munkát, de több kenyeret és jobb sorsot!... Nem keserednénk-e el mindnyájan, mi, kabátos emberek, ha ilyen örökös élet-halálharcot kellene folytatnunk azokkal, akikkel szűk érzésközösségben élünk?

Bizony gondoljuk meg kétszer, mielőtt könnyelműn lemihasznázzuk, leandrásozzuk szegény rendőrt. Hős ez a boldogtalan, anélkül, hogy tudná. És a *Mihaszna-guny-név* csak annyiban illik rá, hogy neki igazán semmi haszna belőle, amiért a mások vagyonszükségletére, életére örökös . . .

No, de ők maguk nem igen veszik szívükre ezeket a dolgokat és nem keserítik el ilyen fölösleges tépelődéssel amúgy is elég keserves életüket. Végzik a dolgukat jól vagy rosszul,

mindenesetre a legjobb tudásuk szerint és amikor egymagukban posztóznak az utcákon, nap pal; nincs is baj. A baj rendszeren akkor kezdődik, amikor

Őrzik a honatyákat
(Az Országgháznál)

tömegesen vonulnak ki és felállnak szépen, hadirendben, valamelyik köztéren, a városban! . . .

Ez már jelent valamit. Valami készlődést, amelynek nyomában csóstül zudul a panasz, hogy a rendőrök már megint túlságos „erélylyel“ alkalmazták a karhatalmat. Hanem a pesti ember kitanulta már ezt is és mint

Az utca királya

a leveli béka az időt, úgy megsejdi, hogy verekedő kedvében van-e a rendőrség, avagy csak tapintatos a diszpozíciója? Aminek az a legbiztosabb kritériuma, hogy a számozott pléhtábla rajta csillog-e a kebleken, vagy sem. Ha igen: a rendőrség nem lesz agresszív. De ha a számokat lefelejtették a blúzról és minden rendőr végleg a legteljesebb anonimitásban keres menedéket, akkor jaj néked tüntető, jobb lett volna meg se születned! Ebből aztán bajok lesznek . . . Mert a szám, a szám az, ami féken tartja a rendőri szenvedélyt. Bűvös dolog ez a szám, szinte azt hinné az ember, varázshatalma van. És amikor a tüntető tömegben elkiáltja valaki:

— a rendőrök letépték a számaikat! —

akkor uccu neki, megered a nagy futamodás, mert a következő pillanatban bizonyára kirepülnek a hüvelyekből a kardok és mintha aprítani akarnák a füleket, orrakat, hadakoznak jobbra-balra, szörnyen . . .

Persze a gyalogos rendőrnél valamivel jobb dolga van a lovasrendőrnek, aki az utcának valóságos koronázatlan

királya és olyan igen nagy úr, hogy az emberekkel — a szó szoros értelmében — csak lóhátról beszél. Ha tüntetés van: ők intézik az elsöprő attackokat; ha valami látványosság: úgy tudják tároltatni a lovukat, hogy a kordont álló népség váltig álmélkodik:

Hát lehetséges-e, hogy egy ilyen sötét, fekete luk legyen a bevonuló spanyol király?

... De azért Muzaffer Eddin, a néhai persa sah, amikor Pesten járt, mégis nagyon megszerette a lovasrendőreinket és nem győzte elégszer hangoztatni, hogy a lovasrendőr a világ legkülönb lovaskatonája. Mi pestiek ugyan más véleményen vagyunk és ha ezeknek a rendőröknek önkénykedéseire gondolunk, legszívesebben felsóhajtánánk:

— A lovasrendőr a világnak legkülönb perzsa sahja.

Mert olyan zsarnok úr ez, hogy még a sah in sah se vehetné föl vele a versenyt. Vagy csak alig.

De nem ám a gyalogos- meg lovasrendőr a kizárólagos öre a fenyegetett vagyon- és életbiztosságnak, hanem van ezen kívül más szerve is a rendőrségnek: tudvalevőleg a titkos rendőrök.

A detektívek ők. A magyar Pinkertonok. A magyar Sherlock Holmesek. Kénytelenek vagyunk így valahogyan

körülírni, mert ha titkos rend-
 őroknak mondanók őket, még
 megsértődnének rajta és csúf-
 ságnak vennék. Tudniillik Buda-
 pest az a hely,
 ahol rossz nyelv-
 vek szerint még
 a gyerek is is-
 meri, messziről
 megismeri a de-
 tektíveket. És
 azért nem szabad titkosaknak
 mondani őket.

Mindenki tudja
 róluk hogy tit- *Vadász-zsákmány (Magnéziumos felvétel.)*
 kosak, csak ők nem. És úgy néznek, a járásuk, az öltöz-
 ködésük, a viselkedésük olyan jellegzetes, hogy — dupla
 tisztelet a kivételeknek! — ugyancsak lerí róluk már száz
 lépésnyiről is, kik ők és merre van hazájuk. És ha egy
 nap Krecsányi Kálmán rendőrtanácsos és detektív-főnök
 ráparancsolna Pest jásszaira, minden előzetes személyleírás
 nélkül, hogy fogdossák össze a pesti detektíveket, bizonyára
 előbb járnának a feladatuk végére, mintha megfordítva,
 Krecsányi a detektíveknek hagyná meg, rendezzenek hajtó-
 vadászatot a Józsefváros csibészeire . . .

De hát ne feszegessük ezeket a fájdalmas dolgokat
 és már csak azért se, mert éppen a fenti kép ellenünk bizo-
 nyítana, bemutatván, hogy a detektívek mint „állítják elő”
 a boldogtalant, akit a razzia játszott a kezükre. Hát mégis
 csak jók ezek az urak valamire . . . meg aztán, ha elgon-
 dolkodunk a dolgukon, igazán még szívesebben látjuk ezeket
 a kissé ügyefogyott detektíveket, mint azokat a túlügyeseket
 és túlbuzgókat, amilyenekkel például a restaurált Bourbonok
 terrorizálták valamikor Franciaországot, vagy amilyenekkel
 az ötvenes években árasztották el Magyarországot, meg

a milyenek most az Azevek és Hartingok Oroszországban . . .

És hogy teljes legyen a sorozat, mutatunk még egy képet: amikor, tüntetés után, a rendőr az úr az utcán. Amikor már nem éri be a kocsijával, hanem a gyalogjárót is elfoglalja, megszállva tartja és onnan néz el a hosszú utcáson, mint vezérdombjáról a hadvezér, mialatt lenn a síkon vad haraggal, dühvel és indulattal tör egymásra a két ellenséges sereg . . . Azaz, hogy sántít egy kicsit a hasonlat, mert hiszen itt már lejajlott, elmúlt az ütközet . . .

Nyert csata után . . .

KATONÁÉK

A szép fényes katonának
Gyöngy arany élete,
Csillog-villog minden felől

Így tartotta valamikor a vitézi
nóta, de bizony az idő, a változott
körülmények ma már alaposan ráca-
tolnak az öreg dalra és legalább
is túlzás kellenék hozzá, hogy napjainkban még a katonák
gyöngyéletéről daloljon a költő. Ami gyöngye, aranya volt
ennek az életnek, hajh de régen lefogyott róla és ma már
jóformán a nyoma se látszik. Inkább úgy van a dolog, hogy
a legfőbb tábornokoktól lefelé az utolsó hadnagyocskáig a
tisztek pontos, lelkiismeretes hivatalnokok, tanítók, akik a
legénységgel ugyanazt a feladatot végzik, amit a nádpálcás
iskolamester a nebulóival . . .

Az igazi katonás virtus csillogtatására immár ritkán van
alkalma a hadseregeknek; hála istennek, a háborúk magvát már
mégse vetetegeti olyan könnyelműen a szél, mint valaha . . .
Ma a tiszteknek a tanítás a legfőbb dolga, meg az, hogy
maguk is mentül többet tanuljarrakj-harcászati dolgokat, nyel-
veket, technikai tudományt, ha ugyan karriertakarnak csinálni.
Ezért a legtöbbje okosan felismeri, hogy a tudatlannak az
egyenruha jó lehet ugyan adósságok felhalmozására, de aki
kenyérkeresetnek tekinti a maga katona voltát és előbbre
akar jutni, annak tanulnia kell, mérhetlenül sokat. Többet,
mint az átlag-üggyvédnek, orvosnak, aki ha egyszer diplomá-
hoz jutott, feléje se szagol többé a tudományos könyveknek.
Ma a jó tiszt olyan, mint volt valaha a jó pap: holtig tanul.
Ez az egyetlen mód, hogy ne rekedjen meg a századosi
három csillagnál, hanem egyre fölebb és fölebb jusson.

Persze mindez más fajta ambíciót is érlel a tisztekben,
mint volt a régi, amikor a harctéren verekedni, testi erővel
és nem észszel győzni: ez vala a legfőbb katonai erény. De
hogy ennek az új ambíciónak is milyen káros eltévelyedései
lehetnek, annak épen mostanában láttuk egy titkos bizony-
ságát, amikor kiderül egy főhadnagyról, hogy ciankálival,
pokolian ravasz módon akarta eltenni láb alól azokat, akik
útjában voltak az ő századosi kineveztetésének . . .

Hazatérés Piliscsabáról

A huszár-
ság tisztjei vál-
toztak legke-
vésbbé. Náluk
még mindig a
régí virtus a
fő: tagadni
még azt is,
hogy „az úr
a pokolban is
úr“. Szó sincs
róla, az úr csak
úgy igazi úr,
ha huszártiszi

uniformis feszül rajta. Más az ő öröme, bajuk, mint a cibilé. Hallották a bús anekdotát a huszártisztről, akit feltűnően hosszú időre szabadságot kaptak? A tisztí étkezőben pertraktálták az esetet.

— De hát miért galoppozott szabadságra? — kérdezték.

— Nem tudjátok? — szól Ricsi főhadnagy. Betegség címén!

— Mi a szösz?

— Váltóláza van.

— Ja úgy! — nevetnek az asztal körül. És nagyfokú?

— So, so. Elég nagy. Hetvenezet korona.

. . . Szólni kell ezek után az altisztekről, legénységről is. Ezeknek a dolga bizony más, mint volt valamikor régen. Talán az altiszteké kevésbé, mert hiszen nekik még mindig hivatás a katonáskodás, de már a legénység nem hivatásos katona, hanem inkább áldozatja a törvénynek, amely általános véd kötelezettséget parancsol. Dura lex séd lex . . . Maga a legénység se igen szereti a katonakenyeret, hiszen az a három év, amit szolgálnia kell, az igazi foglalkozásától szólítja el; elszólítja a mestersége mellől, úgy hogy kitanul belőle kicsit a jámbor, mire visszakérülne megint a műhelyébe, vagy haza a falujába, ahol meg kell fogni az eke szarvát . . .

A modern szellemet emlegetik mostanában katonáéknál is. Hát erre is van egy furcsa kádencia. Az egyik pesti kaszárnya nemrég modern berendezést kapott. Az ezredes lelkére kötötte a legénységnek, hogy úgy vigyázzanak mindenre, akár a szemük fényére: semmit el ne rontsanak, semmit be ne piszkítsanak. A legközelebbi szobavizitnél aztán, amint a kapitány körül nézett az egyik teremben, éktelen haragra gerjedt:

— Mi mekfan ész? — ordította a morva származású Mars. — Mi mekfan ész? Schweinerei! Melik tisztó köpte nekemnek ebe a finum szép új higienischer köpücsészebe?!..

De hát ez a derűs, ártatlan epizódok közé tartozik. Van sok nagyobb baj. Könnyű kitalálni azt, ami tán leginkább nyomasztóan hat a mi katonáinkra, már tudniillik azokra,

Bevonuló újoncok.

akik szívük és vérük szerint közülünk valók . . . Hogy nem magyar katonák. Hanem közösök. Hogy nem magyar szóval parancsolják őket, hanem rá kell kapniok a németre, akarva-akaratlan, vagy különben ugyancsak meggyúlik a bajuk káplár urammal, meg a bilincscsel, meg a kenyértelen, böjtös áris-tommal. Hát mindez aligha mutatja valami rózsásnak a kun-sági legény szemében a katonasorsot.

És mindnyájan úgy vagyunk vele, hogy nem tudunk igazi melegséggel ránézni ezekre a katonákra. A kabátja mindeniknek olyan egyforma, a kardja is, a csákója is, már most hogyan tudjuk, hogy a sok közül melyik a magyar legény, melyik az idecsöppentett német, vagy cseh, vagy horvát, meg mi mindenféle nekünk idegen van még ebben az ármádiában. Más országban az emberek bizonyos elégtétellel nézhetnek a katonáikra, mert ha sokba kerül is és milliárdokat nyeldeklő az ármádia, az ember mégis csak büszke rá és bizonyos elégtétellel érzi:

— Biz isten, a világ legkülönb katonája a mienk . . .

De mi éppen ezt nem mondhatjuk soha: *a mienk*. Nem a mienk. Hanem a monarkiaé. Egy olyanfajta hibrid-alakulaté, amelyről mentül kevesebbet szeretnénk hallani. És lám, minden katona mégis a portepéjével, a csákójával, a kardja szíjával váltig erre figyelmeztet, hogy ő a monarkiaé, amelynek a kétfejű sas a legfőbb szimbóluma . . .

Nem lehetünk büszkék a hadseregünkre, ha ránézünk, nem töltheti el az erőnk öntudata a keblünket, ellenben annál jobban érezzük, hogy a hadügyi célokra adott milliók egy *idegen* hadsereget erősítenek, fejlesztenek, tesznek mindenthatóvá magunk fölött: íme, ezek az okai, hogy nem szeretjük a katonaságot és nem nézzük őket olyan szemmel, mint más nemzetek fiait a maguk hadseregét. Mi állandóan úgy vagyunk velük, mint az az ember lehet, akit a mostohafia gyötör, zsarol, fosztogat és pedig a legrettenetesebb fenyegetésekkel meg szitkokkal az ajkán . . .

Vidéki városokban különben még jobb sora van a katonáéknak, mint a fővárosban. Ott a tiszték élénk részt

vesznek a társas életben, szívesen látott vendégei a lányos házaknak, ha nem is mint *épouseurök*, de legalább mint udvarlók és láncosek. Flörtre, táncra mindig jók a tisztek, még ha osztrák is a szegény. A höl-

Egy történelmi nap: katonák a parlament előtt.

gyek szemet hunynak, megbocsájtják az efajta kis születési hibát és ki tudja, talán néha még imádkoznak is a jó istenhez egy-egy ilyen németajkú udvarlójukra gondolván:

— Uram isten, bocsásd meg neki, hogy németnek született, hiszen nem tehet róla a szegény . . .

És ahol a tiszt urakat jó szemmel nézik a szalonban, az ebédlőben, ott persze a legénységet se gyűlölik — a cselédszobában, meg a konyhában. Juci, Panni megbecsüli a maga huszárját még akkor is, ha csak baka a szegény feje . . . De már a fővárosban másként áll a bál. A fővárosi nagyságák nem olyan elnézők, mint a vidéki tekintetes asszonyok és — talán mert ők maguk könnyebb erkölcsűek — szigorúan ügyelnek a cselédjeik erkölcsűire, vagy ami még ennél is fontosabb: ügyelnek, nehogy az ízletes libacombok, amelyek a tálból csenettek el, holmi tizedesi vagy káplári gyomrokban várhassanak feltámadásra . . . Meg a fővárosban önzőbbek is az emberek, számítóbbak, józanabban élők. És mert tudják, hogy a tiszt urak kissé vékonypénzű legények, akik csak nagy hozománynyal nőülhetnek, azért a lányos házakban nem is kapkodnak túlságosan utánuk és a gimnáziumi tanár vagy reáliskolai professzor bizonyára keresettebb portéka a házassági börzén, mint Lieutenant Hajduska, vagy Oberlieutenant Krepeczek . . .

A polgári társaságokból majdnem kirekesztetten élik le életüket a tisztek s mert minden pályának több a hajótöröttje, mint az arrivé-je, hát katonáéknál is sokan vannak ám az elkeseredettek, a csalódottak, akikre kínosan nehezedik a cifra nyomorúság. Ami keserűség ezekben felgyűlik, azt legtöbbször a legénység sínyli meg, ők fizetnek a tisztjeik rossz kedvéért, életcsalódásaiért. Hát persze, ilyen perspektíva nem valami túlságosan lelkesíti a bevonuló újoncokat, a bundásokat, akik még csak eztán harapnak be a katonai kosztba és bizonyára némely megütközésekkel konstatálják, hogy még az otthoni máié vagy fekete parasztkenyér is zamatosabb volt, mint itt a felséges „császár kenyere“ . . . Mert bizony a császár kenyere csak — „komisz“ egy kenyér . . .

Ezek a szegények még sejtik csupán, mi vár rájuk a kaszánya falain túl, de hát mit szóljanak azok, akik egyszer már kikerültek a mogorva házból, visszajutottak a polgári foglalkozásukhoz, sőt megházasodtak, apák lettek és most

Amikor Fabritius elnökölt a parlamentben: huszárok az Országháznál.

egyszerre megint szólítja őket a behívó levél: „Emberek, csak vissza, vissza!“ A kaszárnya nem engedi olyan könnyen a maga martalékát. A tartalékosokról szólunk, akiknek feje fölött, mint Damokles-kard, állandóan ott lóg a levegőben a behívó levél, amely egyszeriben kiragadhatja őket családjuk köréből, hogy munderba bújjanak újra és megint végigcsinálják azt a keserves handabandázást, amelytől azt hitték, talán már örökre menekültek . . . Hej, de van is multság, amikor ez a tartalékos sereg bevonul . . . Apák, anyák, feleségek és gyerekek kísérik őket nagy sírás-rívás közepett, mintha legalább is három esztendőre kellene elválni megint. Ők maguk, a tartalékosok pedig igyekszenek mentül katonásabbaknak látszani, ki a mellett, hasat be, — teringettét, majd megmutatják nekik az őrmester úrnak, hogy kár volt behívni őket, hiszen nem feledtek el még semmit a Parademarschból, meg a többi szörnyen nagy katonai tudományból . . .

És mialatt így fogadkoznak magukban titokban, valami kis düh mégis elfogja őket és örülnek, ha ki nem buggyan szemükből a könny, amit a harag és a boszúság sajtol belőle. Mennyi munka volna otthon és most itt kell rostokolni. Hát azalatt ki gondoskodik az otthonlévőről? A kincstár csak a katonákat öltözteti meg táplálja, de az otthonmaradt öreg szülők, az asszony meg a gyerekek gondja arra szakad rá,

Őrségváltás a Várban

aki hivatalból öltözteti a mezők liliomát és táplálja az ég madarait.

A boszankodás azonban sehogyse segít, a kaszárnya nyeli, falja az érkezőket és bele kell törödni a dolgok sorjába. Exercciozás, menetelés, torna, hadgyakorlat, miegymás, ez a katonák dolga. Vannak parádés komédiáik is, mint például amikor a királyi Várba viszik őket vártára, vagy pedig, ami a katonáék örömnapja, amikor a Vérmezőre mennek, hogy díszszemlét tartsanak fölöttük a legfőbb Hadúr születése napján. Ilyenkor cserfalevél kerül a katonák csákója mellé és amikor a díszszemlének vége, jó ebédet kapnak és az egész napjuk szabad. De bizony várják is katonáék ezt az örömnapot és bizonyára csodálkoznak rajta, miért hogy az olyan nagy úr is⁷ mint a király, esztendőnként csak egyszer tart születésnapot, akár holmi szegény ember. A helyében ők alighanem valamivel több örömnapot tartanának évenként. De hát ez már így van. Akinek olyan bőven jutott minden jóból, mint a Felségnek, az már élni se igen tud az ő sokféle szerencséjével . . .

De a parádézás mellett néha szomorúbb és nehezebb feladat is hárul a derék katonákra. Néha csendőr- vagy rendőrszolgálatot kell teljesíteniök, különösen választások, vagy tüntetések idején. És alighanem élénk emlékezetében van még mindnyájunknak az a fájdalmas nap — nekünk és szegény honvédeinknek egyformán fájdalmas — amikor meg kellett szállniok a parlamentet, kiüdvén onnan a jó hazafiakat, akik a darabont-kormány törvénytelenégei ellen küzdöttek.

Történeti nap volt ez, nemcsak mert az eseményei az egész nemzet szívébe kaptak, hanem azért is, mert értékes tanulságokat szolgáltatott, amikről a nemzet vezérei bizonyára éppen olyan kevésbé feledkeznek meg, mint maga az ország.

Persze derűje, mulatsága is sok van a katonáéletnek; jár róla nóta, anekdota tömérdek. Meg ha mi magunk nem is rajongunk túlságosan a hadseregért, a nép egyszerű leányai e tekintetben nincsenek teljesen egy véleményen velünk, és vasárnapi andalgásra a Ligetbe, szombatesti bálra

Darabont-testőrök.

a Buzelkába, vagy újabban: a Kisvigadóba még mindig szívesebben mennek holmi hadfi, mint a nyápic polgári szabólegény oldalán. Valóban még nagy, igen nagy időre léssen szükség, hogy Vénusz kiábránduljon Marsból. Még ha csak konyhai Vénuszokról van is szó és közlegény! sorban tengődő Marsokról . . .

Legjobb sora különben katonáéknál az úgynevezett darabont-testőröknek van, akik a várpalotában teljesítenek szolgálatot; fájdalom, inkább az üres termeket őrizvén, mint Ő felségének személyét ... De hogy vannak, már ez is valami, ha több nem: egy ígéret ... A szolgálatuk könnyű; jó dolguk van, jó fizetésük, de aztán tetszetősek is ám a szemnek. Csupa nyalka, daliás legény, olyanok, mintha nem is a mi satnya korunk szülte volna őket, hanem maga a Hollós király feledte volna itt, rá való emlékeztetőül, ezeket a szálas-vállas, izmos embereket . . .

És ha már így katonáékról mesélgetünk, a jó meg a rossz dolgaikról, ne feledkezzünk meg a *katonabandáról* sem, ami talán az egész militarizmusból a legnépszerűbb.

Ők a kedvenc zene-liferánsai a pesti utcának, meg a nyári mulatóhelyeknek, kávéházaknak s akár hajnalban vonulnak végig az utcán, télvíz idején, nem restel felkelni

nyoszolyájáról a legrestebb pesti asszony se, kidugja boglyas fejét az ablakon, úgy hallgatja a rezes trombitákat, nagy dobot meg cintányért, a mint a sok hang holmi fess marsba olvad össze, vagy pattogó szép magyar muzsikába.

Csinnadratta, bumbum . . .

A banda előtt pedig hatalmas gyermekhad szalad visongva, mintha előre küldött fullajtárja lenne a kínálkozó nagy élvezetnek.

A katonabandák népszerűsítik az új operett-melódiákat, a fenséges operákat és igazán nagy részük van benne, ha azok is megismerik ezeket a zenedarabokat, akiknek egyébként ugyan sohasem volna módjában beváltakozni a dalos színházakba, meg az Operába.

Ha a közkatonákat nem is, de: tiszteljétek a katonabandákat!

NYOMOR ÉS BŰN

Régi auktorok, poéták, amikor valami nagyszabású dolog elmondásába fogtak és hatalmas témát énekeltek meg, amely annyira izgatta fantáziájukat, hogy a nagy ambícióban megrendült a maguk erejébe és tehetségébe vetett hitük: a régi írók és költők ilyenkor fohászon kezdték mondókájukat, a jó istent meg valamennyi szentjét invokálták, álljanak melléjük és segítsék őket hallatlanul vakmerő vállalkozásukban. A felsőbb hatalmak segítségét kérték, pedig bennük, a telkükben ott izzott, tüzelt a legbuzgóbb segítő: a költői inspiráció, az igaz ihlet, amely mint nemes paripa viszi lovasát minden nehézségek árán, bokrán, szakadékein keresztül . . .

Legszívesebben ezeknek a régieknek jámbor példáját követnők és az ég szentjeit invokálnók, álljanak mellénk, támogassanak s ihlettel töltsenek el, amikor a pesti nyomor epepeiájának elmondására vállalkozunk. Amikor képpel és szóval meg akarjuk rögzíteni ezt a rettenetes ínséget — azaz hogy csak ki akarunk emelni belőle néhány különösen fájdalmas, kízó epizódot. Vagy tán rossz helyre fordulnánk, ha a szentektől kérnénk ihletet feladatunknak teljesítéséhez? Mert a szentek csak az izgalom magjait hintenék el szívünkbe és arra oktatnának ki, amit ők tudtak és hittek a nyomorról, kívánatosnak tartván azt, — mert hiszen a földi szenvedés és ínség az a kulcs, amely legbiztosabban megnyitja a nélkülözök számára a mennyország kapuit. Ha csak vigasztalások mentéséről volna szó, jó helyen járnánk a szentek között:

Öreg koldusasszony a Teréz-templom előtt.

Vak verklis a Városligetben.

az ő soraikban sok van olyan, ki fényben, pompában, bíborban született, de aztán önként vetett el magától mindent, a hiúságok hiúságát és ehelyett a nyomor kohójában való megtisztulást kereste. Ám az önként vállalt és óhajtott nyomorúság más, mint az, amelybe belészülettünk s amelytől nem tudunk szabadulni. Amaz: egy ideál teljesülése, emez: kétségbeesések forrása. Amaz: belépő-díj a

paradicsomi gyönyörűségekért, emez: kínos sarc, amit a földi pokol meggyötörtjein vesz meg a sors . . .

És a szentek helyett inkább Dante tollára volna szükségünk, hogy leírjuk ennek a nyomornak minden kínját és törteimét. Dantei fantázia tudna itt csak a valóságok nyomába rúgtatni és egyedül a Zola szeme volna elég élesen látó, hogy a nyomor végtelen nagy lepedőjének ráncai alatt kitalálja azokat a torz formákat, elnyűtt alakokat, társadalmi és gazdasági igazságtalanságokat, amelyeket az a borzalmas lepel takar s amelyeknek vonaglása ráncokat vet a lepedő simaságán. Természetesen minden nagy városnak megvannak a maga koldus-szegényei; emberek, akik hajótörötté energiátlanok, erőtlenek s annyiszor megcsalódtak, hogy a jóban való reménységük régen elveszett s rábízzák magukat a véletlennek sodrára, amely vihet jóra, vihet rosszra, nekik nagyjában úgymint mindegy már. Minden mindegy . . . Valamennyi nagy városnak megvannak a maga nyomorultjai, vagy ügyefogyottjai; emberek, akik vagy nem szeretik a

munkát, vagy ha szeretik is, de olyan tehetetlenek, hogy mindig hoppon maradnak, sehol se sikerül maguknak kivekedni egy kis foglalkozást, állandó kenyérkeresetet. És ezek a született tehetetlenek, akik nem vetik bele magukat hadakozó ököllel, csattogó fogakkal a létért való nagy küzdelembe, végeredményben egy sorban állnak a munkakerülőkkel, vagy azokkal, akikből a pálinka ölte ki az akaraterőt, a munka utáni vágyat, meg a tisztességes önfentartás ösztönét.

Tipikus alakjai ezek az emberek minden nagy városnak; megtaláljuk őket Budapesten csak úgy mint Párisban, vagy Londonban. Sőt Londonban még inkább, mint nálunk. Az angol fővárosban a legutóbbi statisztikai kimutatás szerint négyszázezer munkában szegény ember van; óriási, megdöbbentően nagy hadsereg, amely a könyörületesség alamizsnáin élösködik, készen tán arra is minden percben, hogy törrel és gyilkossággal torolja meg a társadalom kiváltságos egyéneit, a maga nyomorúságát. Emberek, akik hidak alatt alszanak patkányokra vadásznak és ez az ő finom csemegéjük, mint nagy uraknak a fürj, vagy a szalonka . . .

És amikor ezeket az elriasztó statisztikai kimutatásokat olvassuk, a szomorúság mellett még valami öröm-féle csillan fel a szivünkben: milyen szerencse, hogy Budapest nem áll még egy sorban a sok milliós Londonnal, mily szerencse, hogy mégse ilyen veszedelmes még nálunk a nyomorúság mint ott s nem kell állandóan azzal a rettegető gondolattal járnunk, hogy itt a közvetlen közelségben, velünk egy városban közel negyed milliányi ember hever most hidak alatt, bűzhödött tanyákon, csikaró belekkel,

Istenes Móri a ferenciek templománál.

éhezve, kenyér után sóvárgón és

minden reménység nélkül, hogy ez a sóvárgása valaha sikerüljön ... De azért önérettel sem szabad Londont emlegetnünk, mert *aránylag több itt* Pesten a kétes egzisztencia, a facér, az ínséges. Hamlet a maga keserűségében azt mondja, hogy az élet arra való csupán, hogy testünket dús lakomává hizlaljuk a majdan rajtunk élőködő férgek számára. Jó; már ez is elég keserves sors. De gondoljuk meg, mennyivel keservesebb még, éhezvén, sorvadván, ezektől a férgektől lopkodni az ő

jövendő lakomájukat! Mert az éhezők már nem csak hogy nem a férgek számára, hanem a férgek rovására élnek.

De hol van a költészet tőle, a mindent megaranyozó, megszépítő költészet, hogy fel tudja fogni igazában a nyomort! A művészet az ő sajátos optikájával csak mint jelenséget látja a nyomorúságot, mint olyas valmit, ami nem tartozik az emberiséghez szorosabban, mint például a ruha. Ma ebben a ruhában járunk és nincs más ruhánk. De holnap lehet

Lábatlan koldus az Erzsébet-köruton.

új köntösben nem vágyunk-e a régi megszokott után? Pedig más a nyomor. Levethetetlen valami. Gonosz karmokkal előbb csak belénk kapaszkodik, aztán pedig teljesen beleveszi magát az énünkbe. Csodálatos módon egygyé válik velünk és ha őszintén kimondhatjuk, amit gondolunk, inkább a gyógyíthatatlan, gyilkos kórságokhoz hasonlítanók a nyomort. Úrrá lesz rajtunk és nem szabadulhatunk tőle többé soha. Van fizikum, amely tovább, más, amely rövidebb ideig tud ellentállni a kórnak. A nyomor kit előbb, kit utóbb öröl meg. Vannak, akik megpróbálják

fölvenni ellene a harcot, esetleg, ha jól megy, bírják is egyideig a küzdelmet, de hát ez ritka eset ... Ám akármint legyen is, mindenkép igaz, hogy csak költői képzelet mondathatta egyik ifjan elhunyt lírikusunkkal ezt a kis verses axiómát:

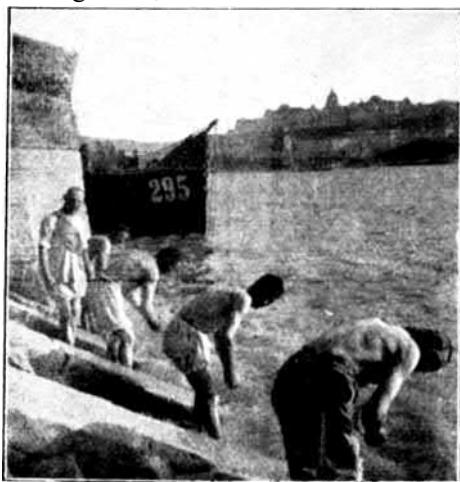
... Nincs nagyobb boldogság a nyomornál,
S a boldogságnál nincs nagyobb nyomor!

(Makai Emil: Hét kövér esztendő.)

Tessék megkérdeni a zsákhordót vagy akárki mást, aki osztályos társa a nyomorúságban, mennyire hisz ebben a költői megállapításban?

De mondtuk, vannak, akik nem adják meg magukat könnyen a nyomornak, ennek a végzetes betegségnek és fölveszik ellene a küzdelmet. Fölveszik úgy, hogy öntudatlanul is minimumra redukált életigényekkel, a szó szoros értelmében csak a napi száraz kenyérért vállalnak munkát, terhesei, veszedelmeset ... Itt vannak például a dunai rakodó munkások, a zsákhordók. Foglalkozásnak talán legutolsó az övék. Rossz napszám és egész napi munka. S még ettől is elesnek télen, a mikor a Dunán szünetel a forgalom.

Feltúrt kis vászonnadrágukban, mezítelen felsőtestükkel, súlyos, nagy terhek alatt görnyedező hátukkal olyanok ezek a cyclopsi alkatú emberek, hogy mindig egy darab klasszikus ókort varázsolnak a néző szeme elé, a rabszolgaságát és a rabszolganomorúságot. S mintha bronzszínű testük is azért lenne mezítelen, hogy annál élesebben vájja húsukba a maga szöges

Zsákhordók toalettje.

végű ostorának szíjait a munkafelügyelő . . . Hordják a terhet, a zsákot a hajóról a partra, a partról a hajóra. Egy szál nyomorúságos deszkán vezet át az útjuk, a deszka inog, remeg, billen s ők mint ekvilibristák járnak rajta. Egy darab kenyérért, néhány krajcárért életüket teszik kockára nap-nap után, s megteszik a nyaktörő utat, hátukon a zsákkal, egy nap százszor, kétszázszor . . .

Mígnem beállott az este, véget ért a munkájuk és vándorognak a nagy vízhez, hogy fáradt tagjaikról a piszkot, a szennyet lemossák s megint emberi külsőt nyerjenek, magukra öltve rongyos, kopott ruhájukat. Holnap pedig újra előlről kezdődik a munka; mert a Danaidák szerencsétlen fiai ezek a lények és bár szüntelen hordják, viszik a partról a hajóra, a hajóról a partra, örökkön lesznek zsákok a parton, amelyek a hajóra és a hajón zsákok, amelyek a partra kíváncsoznak.

Hanem az élet nagy zsarnok és rá tudja kényszeríteni a rabszolgáit még arra is, hogy ezeknek az élettelen zsákoknak kívánságait teljesítsék. Sőt különb csoda is telik ő zsarnokságától. Ránk parancsol, ellentmondást nem tűrő hangon: — Ember egyél, táplálkozz, akkor is — ha nincs miből.

És kénytelenségből alávetjük magunkat ennek a parancsszónak is s még az a boldog, aki valamiképpen teljesíteni tudja a szigorú parancsot . . .

. . . Székek jó az utca széle vagy a pad, vagy néhány gerenda, vagy akármí; asztalnak jó a

térdünk, a hentes papirosa pedig egyben tányér és pecsenyés tál. Evőeszköznek ott a bicska vagy a pusztai kéz, esetleg a jó fogsor, föltéve, hogy van mit rágnia. És amíg van, nem nyomja a tengődök fejét a bú. Csak az üres gyomor, az, az tanít ki rá, hogy igazságtalanul van berendezve ez a világ és lázadni kellene.

Ha ugyan érne valamit ez a lázadás. De jobb dolog még a sorsnak megadni magunkat és elfogadni úgy, amint adja, még azt a kevés jótéteményt is, a mit szegény emberek számára tartogat. S van-e nagyobb jótéteménye, mint az — álom. Az alvás, amikor megfeledekezünk a nappali nyomorúságról, az agy elzsibbad és zsibbadtságában lassan-lassan kiejtegeti azokat a fájdalmakat, kínos emlékeket, amiket a nappal préselt beléje ... Az idegek elernyednek s ernyedésük valami édes magaelhagyottság érzetét kelti a szervezetben. Annyira édes ez az érzés, hogy a befolyása alatt teljesen elmosódik a való világ képe, és átalvetjük magunkat egy másikba, amit magunk alkottunk, a tulajdon vágyaink, fantáziánk és teremtő erőnk szerint. Olyan szép ez, olyan nagy, annyi vigaszt rejtegető, hogy érte még azt se bánjuk, hol vártuk be az elandalító álmódásunkat. Királyi nyoszolyák se adhatnak szebb álmokat, mint az utca gazdátlan padjai, mert hiszen nem a fekvőhelyünkről libben elénk az álom tündére, hanem saját magunkból, a mi lelkünkéből, annak is a legrejtettebb, legtitokzatosabb fiókjából ... Ott búvik meg, az az ő palotája s az álmaink is aszerint változnak, hogy szép, fényes palotát rendeztünk-e be lelkünkben ennek a drága tündérnek vagy pedig nyomorúságos vacokba kényyszerítjük, amelyet napközben bűnök tudatával, rossz ösméretekkel kell megosztania, mígnem az ádázok társaságában maga is megromlik és ijesztésünkre járul elénk, mihelyt behunytuk szemünket.

Madách Michel Angelója kijelenti, hogy még a borsón is szépeket álmodik; hát akik a nyomor falanszterének lakosai, nem álmodhatnak-e szintén szépeket?

Igaz viszont, hogy nem szabad olyan kényeskedőknek

lennünk, mint a mesebeli királykisasszony volt, aki hetvenhét, derékaljon keresztül is megérezte, hogy legalul egy borsószem van elrejtve. Ezek az utcai alvók bizony már jóval edzettebbek és egyetlen, vékony matrácson át se érzik az utca köveinek keménységét. Vagy úgy lenne talán, hogy ezeknek a szerencsétleneknek nagy nyomorúsága még a kövek szívét is meglágyítja s a kedvükért puhák lesznek a kövek, omlósak,

Utcai alvók.

akár a fejedelmi nyoszolyák? Lehet. Ma már tudjuk, hogy a kövek is élnek. Ruskintól kezdve sokan és szépen vallják. És ha élnek, ha elevenek, miért ne lehetne szívük nekik is? Mélyen rejtőző, de részvevő szívük, amelyet meghat a nyomor. Hanem rejtegetik a megindultságukat, mint azok az igazi filantrópok, akik bár ridegeknek mutatkoznak, nehogy csalók és szédelgők élhessenek vissza jószágukkal, ámde a valóságos ínségesek számára nyitva a tárcájuk és azoké minden jótékony hajlandóságuk.

Higyjükel most, hogy az illetékesek: a kormány és a főváros megteszik mindazt, ami a nyomor enyhítése végett kötelességük volna. Így néhány évvel ezelőtt berendezték a munkaközvetítő intézetet. (A Kis Salétrom-utca és a József-körút sarkán), hogy ingyen teremtsenek kapcsolatot a munkakereslet és a munkakínálat között. De talán mondanunk se kell, hogy akik alanti képünkön, az intézet előtt hemzsegnak, várakoznak, korántsem munkaadók, hanem szegény munkások, akik éhkoppal várják az alkalmat, hogy megint kenyérkeresethez jussanak . . .

Napok, hetek telnek itt a sivár várakozásba, de sajnos, a munkaalkalom ma még olyan gyér, olyan szervezetlen a fővárosban, hogy a közvetítő intézet sehogyan sem tud gondoskodni mindazokról, akik hozzája fordulnak keresetért. És igazán munkát az intézet csak néhány embernek ad: a hivatalnokoknak, no meg annak a rendőrnek, aki odakinn posztói és vigyáz, nehogy a munkátlanok összeverekedjenek, rakoncátlankodjanak.

A munkaközvetítő előtt.

A ritka munkaalkalom, a rossz bér szabadította aztán rá hazánkra annak legborzasztóbb kórságát: a kivándorlást. Egyre növekszik, félelmetes arányokban azoknak száma, akik dezertálnak innen a fenyegető ínség elől és szöknek más hazába, ahol a munkáskarnak, a dolgozni-akarásnak nagyobb a tisztessége, mint itthon, nálunk. Mint valami megállíthatatlan hemorrhágia, örökös vérvesztés, sorvasztja az országot a kivándorlás. Elég kimennünk a keleti pályaudvarra, vagy a nyugatira, hogy tömegbe verődve lássuk azokat, akik örökre búcsút mondván az itthoni kapufélfának, Fiume vagy Hamburg felé igyekeznek, ahonnan aztán majd az újvilág új reménysegei felé viszi őket az Óceán hátán a Cunard Line, vagy a Norddeutsche Lloyd gőzhajója.

Kivándorlók a Keleti pályaudvarnál.

És addig is, amíg beszállhatnának a vasúti szakaszba, itt gubbasztanak a pályaudvar körül, mint szegény, szomorú verebek, amelyektől viz idején összebújnak, — hogy megőrizték valahogy a testük drága melegét ... Ott

gubbasztanak, ki siránkozva (mert mégis csak fáj elhagyni ezt a mostoha hazát), ki pedig már megvigasztalódottan, mert hallott róla, hogy a Jancsinak is, a Pistának is milyen jól megy a sora a Zamerikába, már pedig van ő is olyan legény, vág ő is olyan rendet, mint amaz . . .

És ha mégis nagyon kicsordul a keserű könyű, megvigasztal a fogadás, hogy hiszen lesz még onnan visszatérés. Lám a madár is, a fecske, a gólya . . . Azt még csak nem is jó masina viszi, meg hajó, mégis elszáll messze, melegebb helyre, aztán tavasszal visszajő. Hát ők ne jönnének vissza? Akiknek rokonsága maradt itt (ha ugyan nem vándorolnak ők is a már kivándorlottak után), meg akiknek hajó, vasút van a rendelkezésükre, hogy visszakerüljenek ide . . . Hiszen persze, minden vigasztalás jó, mi azonban tudjuk, hogy ezek az új életet próbálók elvesztek a számunkra; ők, jómaguk majd még vágyódnak haza néhanap, de már a fiaik ... a fiaik jenkiyereké lesznek, akiknek szívéhez nem szól se a Szózat, se a Himnusz; talán nem is értik már a szavát, a jelentőségét annak, hogy „Hazádnak rendületlenül! . . .“

Ott ülnek most a pályaudvaron, aki elmegy mellettük azt hinné, a földön kuporgó népet lát, pedig nem az. Az

ábrándok szövőszéke előtt ülnek ezek a férfiak és nők és szövik, szövik reménységeik szálait, hosszú, láthatatlan szálatkat, amelyek innen, a pesti pályaudvartól elnyúlnak Long-Islandig és ellenállhatatlanul húzzák maguk után azokat, akiknek serény gondolata ezt az ördöngős reményszálát szötte, tilózta.

Éppen a kivándorlás néminemű meggátolása végett teremtdött a foglalkoztató műhely is, amelyben munkanélkül való emberek jutnak egy kis keresethez. Hát hiszen a munkára, amit végeznek, nincs valami nagy szüksége senkinek, de alamiznával nem támogathatja az állam a munkanélküliséget mégsem és azért volt szükség, legalább a külső formák megőrzése végett erre az intézményre.

A nyomornak siet segítségére a hatósági husszék is, ahol lóhúst, meg esett állatnak gőzön párolt húsát mérik ki, persze igen olcsón . . . Mondanunk se kell, hogy kevés üzlet van ebben a városban, amely oly „fényesen megy“ mint ez. Napról-napra valósággal megostromolják és a szegény esett állatok, elaggott konflislovak bizonyára nem sejtik, hogy elhalálózásukkal mennyire segítettek a szegény embereken.

— Kérek fél kiló bifteket!

Egy kiló felsált.

— Tízért palt.

És így tovább. Kapható itt mindenfajta hús, mert a jó isten legalább egy tekintetben jól látta el a szegény embert: — nem verte meg finnyás gyomorral.

Foglalkoztató-műhely.

És ami pénzen a gazdag ember Karlsbadba utazik, annak már negyed részén a szegényebb népség itt egy esztendőre elláthatja magát húscskával . . .

Hanem hogy olyanok se vesszenek éhen, akiknek nem telik esett húsrá, arról is igyekszik gondoskodni a társadalom, meg néhány jótékony egyesület.

Itt ingyen ebédet, ott ingyen reggelit, vagy vacsorát adnak a szegényeknek. A kaszárnyának is megvannak a maga

Lóhús-mészárszék.

szegényei, akik között kiosztják a kantine főztjének maradványait. Néhány budapesti vendéglős szintén ellát táplálékkal egy sereg szegényt. Ezek a boldogtalanok aztán hosszú hadseregben vonulnak fel; a szél belekap rongyaikba és meglobogtatja, mint a nyomorúságnak cafatos zászlóját. Hanem mit törődnek a nyomorral, amikor ínnyüket, orrukat már csiklandja a leves szaga, az étel gőze, amely kicsap a konyhák felől, mint egy édes és boldogító ígéret . . .

És nincs rá szükség, hogy jó étvágyat kívánjanak egymásnak. Ellenben jó szerencse, ha nem az egymás kezéből kapják el a falatot, a bögrét, amelyben a leves, meg a benne ázott főtt hús van, némely zöldségdarabokkal.

Enni! Enni!

Ezekről az éhesekről gondoskodik az ingyentej és ingyen kenyérosztó bolt is, a Podmaniczky-utcában, ahol a nap

Akik potya-ebédre várnak.

különböző óráiban, télen, reggel és este tejet meg kenyeret mérnek ki férfiaknak meg nőknek.

Ó, hány csendes tragédiának színhelye ez a bolt, ahol egy karéj kenyér, egy csésze meleg tej jár ki minden alázkodott szegénynek. Hányan vannak asszonyok, akik ezt a tejet bádog-edénybe átöntik, a karéj kenyeret a kendőjükbe elrejtik és lopva viszik haza, hogy szétosszák éhes kicsikéik között! És mennyi szárnyaszegett reménységnek, egykor merészen nekiinduló karriérnek temetési menete ez a zsongó, tolongó tömeg, amely befelé igyekszik a boltba, amikor ajtaját kinyitják . . .

De az emberi könyörület és irtalom nem törölhet le minden könnyet és nem láthat jól minden gyomrot. Szeren-

csére, ahol legnagyobb a szükség, az isten állítólag ott a legközelebb s amire az emberi jóakarat gyöngye, azt elvégzi helyette kegyesen a természet. Jön a tél a maga dermesztő

Az „Ingyen-tej“ előtt.

hidegével, fagyával és a mikor legrettenetesebb a nyomor és legkinzóbb éhség, fenn az égben kegyes kezek megrázzák a menyei dunyhát és hull-hull ki belőle a szállongó, finom hópihe. Olyan finom, mintha angyali kezek szórják, amint azok is szórják, hogy a szegény embernek is legyen kenyere.

Jönnek a hólapátolók, elhordják a havat s estére beváltják kenyérré . . .

Akkor mi fázva, dideregve száguldunk végig az utcán, a dolgunk után. De csak kívülről fázunk. Belülről — áltassuk

A Podmaniczky-utcai ingyentejes bott előtt (Nők csoportja).

Hótakarítók.

legalább magunkat — a szívünk annál melegebb és örülünk a télnek, a hópihéknak, megbocsátjuk még azt is, hogy tola-kodón beveszik magukat a kabátunk felhajtott gallérjába. Csak essék, essék az a fehér hópihe. Takarja be gyönyörű prémmel a várost, az utcákat, a házakat, munkát és kenyeret adjon néhány száz szegény embernek, akit ha hó nem esnék, télen bizonyára megvenne az isten hidege . . .

*

Két más könyvünkben bőven írtam a pesti nyomorról, konkrétobb részletekkel, adatokkal is fűszereztem a kétes egzisztenciák, a koldusok, a hajléktalanok ismeretét. Most itt még csak egy lépést tegyünk: ugorjuk át azt a keskeny pallót, amely a nyomort a büntől elválasztja. (Vagy tán összeköti a kettőt?) Hogyan kerül a nyomorgó a börtönbe? Pingáljuk le röviden, személyes tapasztalás alapján.

A gonosztevő rendszerint nem éppen szerény ember; de arról, amit a börtönben tapasztalt, átélt, — még sem szokott beszélni, legalább a magunk fajtájú, szemében idegen ember előtt nem. És az, amit a rendőrségen elmondhatnak a börtönről, nem egészen hű képet mutat róla. Pedig a dutyi

nagyon érdekes világ s a tisztos polgári társadalom előtt olyan terra incognita, amelyről tömérdek furcsa és ismeretlen dolgot lehet elmesélni.

A főváros nyomorát tanulmányozván, — hat évvel ezelőtt — módot nyújtott rá a főkapitány, hogy a rendőrségi intézményeket is alaposan megismerjem. Köszönet érte. A börtönt azonban hivatalos kalauzolás útján nem lehet igazán megismerni. Próbát tettem hát, hogy mint fogoly fürkészszem ki.

Egyéb ok is volt rá, hogy igyekezzem hűvösre kerülni. Egy hírhedt betörőt fogtak el, akit alapos gyanú terhelt, hogy része volt az utóbbi időben sűrűn ismétlődő kábel- és huzallopásokban s egész sereg lakás és bolt kifosztásában. Sikerül tán egyet-mást kivenni belőle gondoltam — talán még a bűntársak nevét is megtudom és érdekes riportot írhatok esetleg a lapomnak.

Kopott álruha s paróka, szakál kellett, amiről Echten, a

*Vendégszereplés a börtönben.
(A szerző mint csavargó koldus).*

Magyar Színház fodrásza gondoskodott. Estefelé, amikor a redakcióba beállítottam, a kollegák konstatálták:

— Jobb gazfickó-pofa kevés van.

Volt egy hamis egyforintosom. Bementem vele egy Erzsébet-körúti kávéházba. Kávéztam s a hamis pénzzel fizettem. A szegény főpincér azonban ezt nem vette észre s visszaadott nyolcvankét krajcárt.

Így hát nem sikerült az a terv, amit kifőztem . . . Lásuk az utcai koldulást! Nagyobbszabású bűntényt nem szabad markírozni, mert akkor biz a főkapitányságra

kísértek volna be s én a hatodik kerületi börtönbe akartam jutni.

A második terv eredménnyel járt. Félóráig tartott a kéregetés, ötvenegy krajcár gyűlt egybe, amiből Hegedűs Ferenc, az Operaház művésze 30 fillért adott a Nagymező-utca sarkán. A pénzt az *Ingyen tej* jótékony intézményének adtam.

Többet nem lehetett gyűjteni, mert rendőr közeledett felém. Erre futásnak eredtem. A rendőr utánam.

— Tolvaj, tolvaj! Fogják el! — kiáltottak a járókelők. Valaki még azt is ordította, hogy *gyilkos!*

A harmadik mellékutca sarkán utólért a rendőr.

Megállj kutya! — szólt rám, — majd megtapéntalak!

Mondhatom, jó ökle van a derék 802-esnek. Gáncsot vetett és úgy hátbavágott, hogy menten orrabuktam.

Már ekkor azt beszélte mögöttem egy nagykalapos hölgy, hogy ő hallotta, hogy leütöttem egy urat és elraboltam a pénzesztárcáját.

— Kétezer forint volt benne! — mondta a derék hölgy.

Mi ehez képest az Alpések lavinája! Mikorra a kapitánysághoz értünk, azt hiszem, már rémes rablógyilkossággá nőtt az ötvenegykrajcáros koldulás.

Az őrszobában nem sokat beszéltek velem. Miután nem tudtam — nem akartam — igazolni magamat, lecsuktak.

— Majd holnap délelőtt!...

A dutyi már tele volt. Elég tarka társaság került össze: tolvajok, részeg tótok, utcai leányok. Egy kicsit

Fráter Jani, a betörővezér.

hideg és sötét volt, de különben elég tiszta és lakályos hely, — annak, akinek másutt nincs lakása.

Be kell ismerni, hogy ma már legenda az, amit a rendőrségi börtönök rejtelméről mesélnek. Nem olyan borzalmas az. Napszámos-féle ember, aki öt krajcárért tízszer kisebb, szobának nevezett lyukban hál nyolc-tizedmagával, — örülhet, ha idekerül s szállást, meg kosztot kap. Az igaz, hogy néha püfölést is.

Jó ideig kellett vizsgálgódnom, míg az én emberemet, akiről személyleírást kaptam, észrevettem. Ő fogadott legbizalmatlanabbul. Tolvajnyelven odaszólt a mellette kuksoló alaknak:

— *Kötőfék* (óralánc) van rajta. Nem *sárga*? (gyanús?)

Végül megegyeztek, hogy aligha kell tartani tőlem . . .

Félóra múlva már javába beszélgettünk. Leginkább az törte meg a jeget, hogy a nyelvükön fordultam hozzájuk.

Közönyös arccal elmondtam aztán, hogy ma elfogtak egy tolvajbandát. Ott voltam, amikor a kihallgatás folyt. Az egyik cinkos, a Kancsal Gyuri, *Szliácsra ment* (vallott). Elmondta, hogy ők csak eladták a holmit, mindent a Kalmár Rozi szeretője lopott.

Ez a Kalmár Rozi *melkerin* (tolvaj utcai leány), a szeretője, Fráter Jani pedig — az én emberem. Fráter szörnyen felháborodott, amikor elbeszéltem, amit „odafönt“ hallottam.

— Hát ilyet *mószeroslt* a kutya? Na, megállj!

Méltatlankodva panaszkolta aztán, hogy nem ő az egyedüli tettes... Lassanként sok érdekes dolgot elárult. Nagyjában megtudtam így, amire szükségem volt s aztán maradt már időm arra is, hogy alaposabban széjjelnézzek a lakótársaim között.

Ezúttal csak két igazán érdekes alak volt közöttük. Az egyik hetven éves, beesett szemű férfi, a Marhetzer Tóni. Valaha hírhedt zsebmetsző volt, aki vagy tizenöt esztendeig ült. Ma már elvesztette a rugékonyságát, ügyetlen az öreg. Délelőtt a körúton egy cukrosbolt kirakatából datolyás dobozt akart elemelni, de rajtavesztett.

A másiknak a nevét nem írom ki. Tisztességes úri családjá van, valamikor egy budapesti napilap kiadóhivata-

lában pénztáros volt. Sikkasztott s néhány évig börtönben tengődött. Szabadlára kerülve, egyre mélyebbre sülyedt, iszákos lett és delírium tremens-ben fog elpusztulni. Másfél órával előbb került a börtönbe, utcai botrányért, amit részeg fővel követett el . . .

Hogy mi módon kerültem el a kellemetlen szállásról, az nem érdekelheti az olvasót. Elég annyi, hogy dörömbölésemre ajtót nyitottak s negyedóra múlva eleresztettek, mert gondoskodtam róla, hogy kellőképpen igazoljanak.

A derék rendőrőrmester nem hitte volna, hogy egy óra múlva Krecsányi Kálmán detektívfőnökkel parolázom s éjfél előtt az ő társaságában indulok razziára. Negyven detektív volt velünk. Egész sereg jó fogást csinált a csapat reggeli öt

óráig, de legtöbbet ért a börtönben ülő Fráter Jani bandájának a kézrekerítése. A Kisfuvaros-utca egyik házában leptük meg az öttagú bünszövetkezetet, amelynek tagjain kívül tömérdek bűnjelet, értékes lopott holmit is vittek magukkal a detektívek... De ez már benne volt a napilapokban, amikor a rendőrség közölte a razzia eredményét.

Átruha nélkül.

PESTI VIDÁMSÁGOK

Van ebből is jócskán a mi káoszunkban. Az igaz, nem olyan elmés, nem olyan csillogó, mint amilyen a szajnaparti hatalmas metropolisban járja, de nem is esetlen, aminő a spreementi porosz kaszárnyavárosban otthonos. Pestnek külön vidámsága van; valami, ami a kettőnek határmegyéjén mozog és ha nem is olyan elbájoló, olyan önmagából fakadó, mint a párisi vidámság, viszont nem olyan durva, tenyeres-talpas, mint a berlinieké; vagy tolakodón kedélyes, mint a bécsi szomszédjainké.

A pesti ember humorát, ha vizsgálónk, hamar rájönnénk, hogy ez a humor bizony akasztófahumor, kicsit kesernyés és öncsufolódó. De azért nem riad vissza a más gunyolásától sem. Csúfolás kitalálásában különösen leleményesek vagyunk. Hanem azért magunkon is csipdelőzünk nagyokat és mi mondjuk önmagunkról, hogy nagy pipájuk vagyunk, de kevés a dohányunk. (Rákóczi idején aligha gondolták, hogy ez a szó a pesti csibésznyelv egyik diszkifejezése lesz és a ferencvárosi jassz tényleg csak hívja a pénzt.)

És mondjuk azt is, hogy szegények vagyunk, de jól élünk. Gúnyoljuk és egyben vigasztaljuk magunkat. Van ebben valami filozófi szín, valami különös kedves-ség és magyar zamat. Mintha nyomoron és tréfán át még mindig meg akar-nánk őrizni valamicskét abból az egykori mon-dásunkból, hogy Magyarországon kívül nincsen élet, vagy ha van

Világcsodák! (A Népligetben.)

is, de nem ér fel az idevalósival! Hát talán abból az egykori öntetszésünkből már kiábrándultunk valamelyest s kevésbé vagyunk büszkék az itthoni életünkre. Sőt megjegyezzük, hogy szegények vagyunk. Ám azért a régi hányavetiségből is maradt még egy kevés, ha több nem, annyi, hogy a szegénységünk ellenére is jól éljünk . . .

Hanem ez a mondás csak egyik jellemzője a pesti észjárásnak, a pesti életfilozófiának és ezen keresztül a pesti humornak, meg vidámságoknak. Főleg vidámságok dolgában igen szerények vagyunk. Ebben megegyezik egymással az óriási városnak minden rendű-rangú népe. Nagyon kevéssel beérjük, hogy vidámak legyünk. Csak apróka lökésre van szükségünk, valamire, amibe belekapcsolódhatik játékos kedvünk, a többi aztán már megy magától. Igazán, olyanok vagyunk, mint lenne az az igen éhes ember, aki beéri vele, hogy a kirakat üvege mögött lévő ízes étkeket nézi és már a látásukon betelik, jól lakik, nem is kíván többet. Azt akarjuk ezzel mondani, hogy a pesti embernek a vidámsághoz nem kell sok, csak éppen annyi, amennyi impulzust ad neki. A többit aztán már hozzáteszi a fantáziája. És nehogy mindez túlságos rejtelmesnek tessenek, mondunk rá szimpla példát is.

Ki nem látta volna még, hogy egy-egy tánciskolával szemközt hányan állnak meg a gyalogjárón és néznek föl, ahol az iskola kivilágított ablakai mögött, mint rejtelmes árnyékok suhannak el a táncoló párok. Lent az utca bámészai félóra hosszat nézegetnek fel a táncterembe, nevetnek, mulatnak, egyik tréfa, móka és gunyoros mondás a másikat kergeti, pedig közben majd lefagy a lábuk. Ámde, hogy az impulzus megvan, se vége, se hossza a tréfának, a vidámságnak, amelylyel ugyancsak szapulják a fenti keringőket . . .

Vagy tessék megfigyelni, hogy amikor valami utcai incidens nyomán csoportosulás támadj mennyi jó, zamatos mondás hallatszik a tömeg soraiból. Annyi elmésség pazarlódik itt ilyenkor, hogy hivatásos humoristák félesztendeig élélhetnének belőle.

Kis lányok öröme: fölvonulás a bérmláshoz.

És mindez, mindez azt mutatja, hogy vidámság-szomjával úgy van a pesti ember, mint az a másik, aki a kirakataban levő dolgoknak pusztá látásával lakott jól . . .

Nagyon kevés kell. itt az embereknek hozzá, hogy felviduljanak, nevéssenek, mulassanak torkuk szakadtából. Amiben egyébként igen nagy része van annak, hogy Budapest alsóbb néprétege még mindig nem e város szülöttje, hanem vidékről szívódott föl és szívódik szakadatlan, elhozván onnan a maga nagyon egyszerű, nagyon szimpla szórakozását, közönséges vidámságait és szórakozások dolgában való teljes igénytelenségét. Ennek a tömegnek már a vidámság teljét jelenti, ha nem kell szorosan fegyelmeztettnnek lennie az utcán, hanem megengedhet magának egy-egy szabadabb rikoltást, apró kis mókát, aminőt a falujában százsámra üzött, de itt a főváros-

ban tilos, mert, uram bocsá' még zokon találná venni a legközelebbi sarki rendőr . . .

Amikor szabad kicsit falut játszani, Pestre átplántálni azt, ami otthoni szokás volt, akkor boldog a pesti utcának ez a legszimplább paraszti-proletár népe. Ezért nagy ünnep neki a húsvét hétfője, amikor az utcán szagos rózsavizet árulnak, tíz krajcárért egy litert, és ő vesz belőle, és úgy nyakon loccsantja vele az elsiető kis cselédbogarakat, hogy odahaza, a faluban se különben! Az ám még csak a hecc! Húsvétnek áldott hétfője!

Ilyen szerény multságokkal is beéri Pest, pedig eszten-dőnként csak egyszer van benne része. A rózsavíz-árus különben kumulálja az üzletet és a rózsavizén kívül még limonádét is árul: pirosra festett cukros, citromos vizet. De nem kell félni, hogy a szomjas embernek talál rózsavizet eladni, a locsolónak meg limonádét. Mert még ha meg is esnék ez a kis szórakozottság, baj akkor se lenne belőle. Az egyik portéka tudniillik csak olyan ártalmatlan mint a másik . . .

Hanem a főmultság mégse a locsolás. És a limonádé is enyhe járulék csupán, accenzórius dolog, amely a húsvéti bohóságokon kívül még sok egyébnek a kiegészítője. Így első sorban — és most a legislegnagyobb multságot nevez-zük meg — a *búcsúnak* járuléka ez a színesvíz-árus . . . Hiszen tetszik tudni, mi az a búcsú? Nem a búcsúzkodásra

A rózsavíz- és limonádé-árus.

gondolunk, hanem a nagy szentek névnap-jaira, amiket mókás vásárokkal ünnepel meg az utcák népe. Amennyire furcsa, ideges embereknek éppoly szörnyű az a zene-bonás, füttyülő, sípoló, trombitáló, állati hang-gokkal teli ünnep, de

hát Budapest — az Egyházon kívül — tartozik vele az 6 faluról ide szakadt szegény, naiv népének, meg azoknak a szegény kis házaló árusoknak, akiknek ez a legjobb napjuk, hogy ne mondjuk: a *haute saison*-juk.

Egymás mellett sorakoznak ilyenkor a vászonponyvás sátrak, emebben mézeskalácsszíveket, marcipán-huszárokat, sütemény-cselédlányokat árulnak,

Búcsú a Terézvárosban.

amabban játékszert kínálnak nagy, hangos, ordító szóval; trombitát, dobot, csákót; a harmadikban olcsó toilette-cikkeket, konyháink tündéreinek használatjára. Itt édességet, gyanús fügekoszorukat, amott meg egyéb jókat és mindez harsány zenebonába olvad össze, amelybe beleüvölt, sikolt, sikit, süvölt a legkakofonikusabb hangú szerszámok raffináltan fülsértő koncertje. És a sátrak közepén ott hullámszik a nép, az istenadta nép, amelyet csalogatnak jobbra, csalogatnak balra, mintha az utca egy-szeriben átváltozott volna ezernyi jót kínáló paradicsommá:

— Erre, erre, kisasszony. Hús krajcár a gyors kép . . . Papiroson harmincért adom.

— Friss a pereg! Friss a pereg! Friss a pereg! — rikoltja automatikusan, szakadatlan egy másik hang.

És valami ismert népdal dallamán nótázza amott egy-legény:

Tizenhárom grajcár egy pár harizsnya.
Ilyen ócsó nem vót, nem is lesz soha
Egy pár tizenhárom, de két pár,
Sejhaj, a tatáját!
Nem bánom, legyen csak huszonöt grajcár! . . .

Mindenesetre ez a legény az első, akit éppen a harisnya, ez a máskülönben rokonszenves és hasznos öltözetdarab inspirált dalra . . .

És távolabb, fantasztikus kosztümben, egy „török“ ordít:

— Trök méz! Trök méz! Trrrrök mézzz!

. . . S egy-két napra Budapest egyetlen óriási falu, amelyben az elhagyott otthoni multságoknak adhatja át magát az idesodródott nép, kis cselédek, katonák, jámbor iparoslegények.

Ha nem is ilyen zajos, de mégis hasonló zsánerű multság *a vásár*, és bizonyos, hogy a népnek ezt a szóra-

Vásár

kozását sem az ideges emberek gyönyörűségére találták ki.

Sőt ellenkezőleg. Ilyenkor az idegesek úgyszólván kocsiszámra, vasvillával dugják fülükbe a vattát és reggeltől-estig egyre hajtogatják keserves panaszukat:

— Meg kell bolondulni! Meg kell bolondulni!

De azért kibírják valahogyan és estére a vásárnak is csak úgy beakonyodik, mint a hét többi, közönséges napjainak.

Körülbelül ezek lennének az utca multságai, amelyek spontán kínálóznak, még csak a kezünket se kell kinyújtánunk értük. Hanem van multság egyéb is, az, amit a Városliget és a Népliget nyújt. Hát persze, ez aztán már más; a két liget üdülőhely mintegy és úgy van berendezve, hogy kiki megtalálja benne a szórakozásnak azt a nemét, amelyre kívánczik. Előkelő, esztéta lelkek számára ott van a Városliget torkolatánál a két nagy képcsarnok, az egyik a modern képek tárlata, a másikban pedig a klasszikus művészet remekei láthatók. Akik régiségek iránt érdeklődnek, ám tessék: ott a fővárosi múzeum; akiben pedig agrárérdeklődések ágas-

kodnak, nosza, csak sétáljon be a mezőgazdasági múzeumba. A kávések szerencséjére azonban még sokáig nem kell tartani tőle, hogy ezek a tudományos intézetek veszedelmes konkurrenciát csináljanak a legigazibb pesti intézménynek, a kávéháznak.

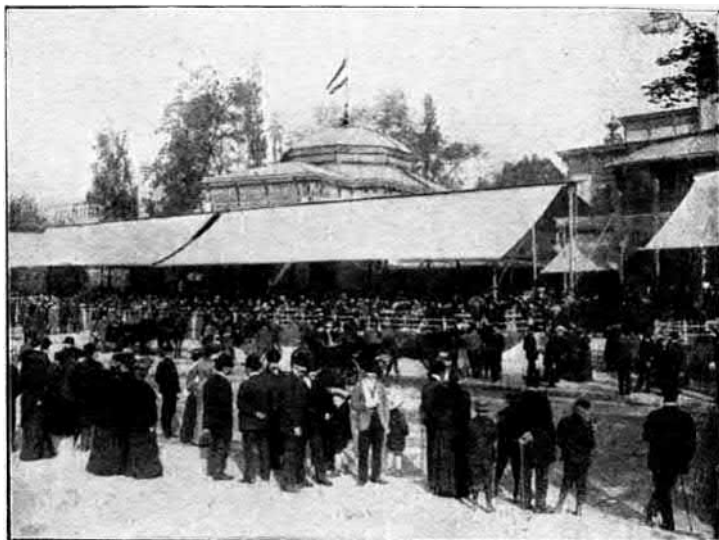
Mert a kávéház: az a legnépszerűbb, a leglátogatottabb hely az egész ligetben. És ezen belül aztán mindegy már, hogy Gerbeaudnak hívják-e ezt a kávézó helyet s cukrászda-e, ahol nagyon drága minden, publikum meg szörnyen előkelő, vagy pedig egyszerűbb helyiség csak, ahol a kávénak nem két korona az ára, hanem polgárabb erszényekhez mérten, szerényen hatvan fillér. Az elv itt is, ott is ugyanaz, tudniillik, hogy a mi úri közönségünk kényelmes, irtózik a mozgástól; — vára és pihenőhelye neki a kávéház, ahol ha egyszer bevette magát, ki nem mozdul többé estig.

A Gerbeaud-pavillonban.

Azaz hogy: kimozdul, de csak akkor, ha történetesen megered az — eső Akkor éppen a legpotrohosabbak járnak elől, és „esik! esik!” kiáltással menekülnek a fizetőpincér elől. A kalap, a kabát tönkre ázik ugyan, de mindegy, nekik mégis teljes a diadal, mert az ő győzelmük az, ha fizetség nélkül állhatnak odébb.

Addig is, míg megeredne a jótékony zápor, ülnek, hallgatják a katonazenét, nagyokat tapsolnak a népszerű Bachó karmesternek, meg a katonabandájának. És megszólhatnak mindenkit, összes ismerőseiket, akik véletlenül nincsenek a közepükben . . .

A Weingruber-pavillon.

És ugyancsak a ligetbe viszik ki a gyerekeket is, friss levegőre, egy kis játékra, már amennyire gátat nem szab lépten-nyomon játékos kedvüknek a kerubi tilalom, hogy

**A GYEPRE LÉPNI
SZIGORRUAN TILOS!**

Mert ha más tekintetben nem is, de egyben feltétlenül a paradicsomi kertre emlékeztet a liget: tudniillik itt is, mint ott, szigorúan tilos mindaz, ami benne a legcsábítóbb. Ádám apánknak tilos volt az alma után nyúlnia, gyermekeinknek pedig nem szabad a gyeppen gázolniok ... És így nevelődnek korán lemondásra, szigorú aszkézisre. A *papa* és a *mama* szó után úgyszólván ez a legelső, amit megtanul a pesti gyerek: *tilos*. És amikor már ezt is tudja, a szülők összecsapják a kezüket, s csodálkozva konstatálják:

— Jaj de okos ez a gyerek!

Hancúrozás közben, odakinn a ligetben, a gyereken nemcsak a maguk egészségének ügyét szolgálják, hanem egyben — és ne tessék felháborodni rajta — a gáláns ismeretségeket is közvetítik. Persze akaratlanul. Mert mit tehetnek róla ők, ha egy ravaszdi bácsi a gyermekbarát álarcával odalép hozzájuk, megsimogatja állacskájukat, aztán pedig a fiatal mama felé fordulva megjegyzi:

— Milyen bájos egy gyerek! Milyen aranyos!

És a mamácska elpirul, de a pirulása mögött mégis hálát érez az ismeretlen iránt, aki így méltányolja Bébé szépségét.

Az úr pedig tovább érdeklődik:

— Hogy hívnak, Bubi?

A gyerek megmondja:

— Spitzer Lacika.

— Ahá, Spitzer, az öreg Spitzer, fia . . . És ön nagyszád (a mama felé) ennek a drága gyerekeknek a mamácskája?

Gyerekek a Ligetben.

Mély pirulás, amely még szebbé teszi a kis Spitzer mamáját. Csönd.

— Rajongok a gyerekekért, — mondja az ismeretlen, s azzal már ott ül a mama mellett, hogy bővebben is kifejtse nézeteit a gyermekekről és rajongását a mások gyermekeinek fiatal mamájáért.

Így válik Bébé ismeretségek közvetítőjévé. És már nagyon sok kis mama, meg kisgubernáns siratta meg, hogy a „tilos“-ra nem emlékezett éppen olyan élénken, mint Bébé, aki jobban meggondolja, mielőtt a tiltott gyepre lépne . . .

Most pedig kanyarodjunk le a liget aránylag előkelő sétányairól és térjünk be abba a sűrűjébe, amely a nagy terület igazándi lelke. Beszélgessünk locsogóbban a liget tulajdonképpeni szórakozó helyéről: a *vurstli*-ről.

Tudjuk, a pesti *vurstli* a bécsinek mintája szerint való!

Kikiáltók a Vurstliban.

hiszen még a neve is ugyanaz és senkinek — hála isten — eszébe nem jutott eddig, hogy a vurstli nevét vagy *hurkány*-ra magyarosítsa. Hát bécsi eredetit a vurstli, itt azonban, pesti földön, Pesthez asszimilálódott. És ha netán egy derék akadémikusunk ráadná a fejét, hogy összehasonlítást eszközöljön a bécsi meg a pesti között, hát bizonyára igen élénk különbségeket találna nemcsak nyelv, hanem lélek és szellem dolgában is. Hiszük, hogy a pesti előnyére.

És most, még az előljáró beszéd során jegyezzük meg, hogy hosszú ideig csak a Városliget bódévárosát kellett vurstli alatt érteni, utóbbi időben azonban ezt a játék helyet megrendszabályozták, megcsinosították, odább telepítették és teremtek még egyet az Üllői-út végén lévő új Népligetben. Mert azonban a kettő: szórakozások meg egyéb dolgában igen megegyezik egymással, nézze el kegyesen az olvasó, ha közös gyűjtő cím alatt fogjuk össze és szimbólummá magasztosítván, egyszerűen a Ligetről beszélünk. Liget, ez a családi név, a két-egy testvére, amelyek közül az egyiknek Város, a másiknak Nép a keresztnéve. Persze az aztán merőben véletlenség már, hogy ezúttal a keresztnév megelőzi a családnevet . . . Tehát, jövel oh Liget, ezer csodáddal gazdag Vurstli, te külön, nagyszerű világ, ahol gyermekkorunk legszebb óráit éltük és a hová vissza-vissza rándulunk még ma is néhanap, amikor régi emlékeink szárnyán akarunk visszaszállani a lepergett szebb napok, a gyermekkor tündér-birodalmába!

Csilingelés, puffogás, háromféle melódiának barbáruul egymásnak ütköző ritmusa; tolongás, lökdösődés, keményített szoknyák és formátlan uniformisok; ide-oda röpdöső szavak, visszánézések; testszag, por és virstligőz: ember legyen, aki ennek a tömegmámornak, amelynek stílussá akaró kontúrjai olyan nagyvonalúak, hogy csak ritka szem fogja át, — meg tudja éreztetni a poezisét, az illatát . . .

A lövöldéssel, ringlispilekkel, hintákkal, gyorsfényképésszel, mutatványosokkal tele óriási játékvárosnak legkarakterisztikusabb alakja a kikiáltó. A vurstli tudósa, humoristája,

krónikőrje és poétája ő. Egyik legérdekesebb alakja nemcsak a ligetnek, hanem egész Budapestnek.

Rendesen szociális rohanásnak, züllésnek az eredménye; majdnem mindig valami fél-intellektuális pályáról esett bele a városligeti népmulattatásba; színész, ügynök volt, vagy eféle.

Vasárnap délután az ő rákpiros arca, kiabálástól kidagadt erei uralkodnak a vurstlin. Tolongás, zsvivaj, vihogás, kiáltások . . .

— Itt az orriássi kígyó! . . . Tizenöt kila húst fogyasztja mindennap! Hazája az Ázsia, ahol nagyon sok embert benyel, fejétől lábáig tizenöt méter, lábától fejéig húsz méter, és ezen gyöngye nő nem fél tőle, sőt még meg is csókolja . . .

Azzal a mellette álló, vézna, csúnya asszonyhoz fordul, aki már ilyenkor tudja a kötelességét, lecsavarja nyakáról a lomha kígyót és a fejét a szájába veszi ... A publikumon az utálat és respektus moraja fut végig.

— Csak tiz grajcár az első hely — folytatja a kikiáltó — második hely öt grajcár, vitéz urak, őrmestertől lefelé a felét! Mingyár megkezdődik az előadás, tessék besétálni!

És nagyokat üt a mellette levő pléh-üstre, beleordit egy szócsöbe. A bent levő nézők kitódulnak, a cselédek és bakák tömegesen indulnak föl a lépcsőn, a kikiáltó fölsegíti a „hölgyeket“ és tréfás megjegyzéseket vált az urakkal. A kígyós nő eltűnik a függöny mögött és az egész élűiről kezdődik, csak a hölgyet fölvaltja egy szerezcsen . . .

Az ám, de az embert nemcsak a csodák érdeklik, nem csupán a jelenkor fantasztikumaira, hanem naivan kíváncsi a — jövőre is. Tudni kívánja mi lesz a sorsa, kedvező kegyelemmel van-e íránta a jövő, vagy pedig ellenkezőleg: Erynnis-körmökkel leleselkedik-e rá a végzet?

Tudja ezt a kíváncsiságot és alaposan kihasználja *Cagliostro-néni*, aki aztán húsz fillérért, sőt tízért olyanokat jósol, hogy a hallatára Pythia bizonyára lefordulna irigységében az ő hires, háromlábú székéről . . .

A jó néni, amint képünkről is látnivaló, Cagliostroval tart rokonságot, pedig hát alaposan eltér a hires elődtől.

Nem azért, mintha nem volna éppen úgy szédelő, mint amaz, hanem Cagliostro udvalevőleg azzal kérkedett, hogy már ötszáz éves, és mégis fiatal, amely dicsekvésre pedig Cagliostro néni aligha merné ragadtatni magát. Talán inkább az ellenkezőjére: hogy nincs még ötszáz éves, de mégis olyan öreg már, mintha ezerezstendős lenne . . .

Ha ugyan ráérne az asszonyság, hogy ilyen reflexiókat kockáztasson meg. De nem, neki más dolga van. Az, hogy a kis Milimaxot biztassa:

— Kis Milimax geh' hinunter, és tedd meg a tied kötelességedet!

A kis Milimax pedig lemegy, megteszi a kötelességét, ami nem egyéb mint az, hogy az ámuló tömeggel elhitesse: az ő hidraulikus masinája nem szimpla fizikai készülék, hanem káprázatos csodája a természetfölöttiségnek. És Cagliostro anyó jósol. Megjövendöli, hogy a jövőbelink szépséges szőke leányzó, nagy hozományyal, örökséggel és négy gyermekkel fog megajándékozni bennünket . . .

Hiszen hazudik az asszonyság, persze hogy hazudik, de nem baj. Amit tesz: nem csalás, és semmiképpen se rossz cselekedet. Ellenkezőleg. A jövődöt persze nem tudja az öreg asszony, de a jóslás helyett ad még annál is értékesebb valamit: reménységet. Reményt árul, hogy szép jövő vár ránk, örömmel teljes. És van-e értékesebb jószág, mint a remény? Ha tudnók a jövőt, vagy elrettenénk tőle, vagy türelmetlenül vámok. Holott a remény megnyugtató, megvi-

A jósnéni.

gasztal és türelmessé tesz. Már pedig igazán, a boldog életnek ez az igazi három főkelléke: a nyugalom, a vigasztalás és a türelem. S ezt megkapjuk a reménység-árusnőtől, aki így, a mások babonáján keresztül, és a tudtán kívül csakugyan ráhibáz az igazságra, boldogságot jósvólán . . .

De ne vesztegeljünk sokáig az ő állványa előtt sem, hanem menjünk tovább egy lépéssel és elérkezünk a ligeti műzsa-

A műzsák ligeti villája.

hajlékok: a műszínház körök és varieték elé.

Nyár van, nyár van, hát persze, hogy ilyenkor a műzsák is lenge ruhát öltenek, és ponyolában fogadják a ligeti hajlékuk nagyérdemű vendégeit . . . Lengén, de szívük minden melegével. És míg a nézőtér megtelik csavargó diákokkal,

mesterlegényekkel, katonákkal és kis pesztrákkal, odafenn a színpadon szegény színésznép játsza a komédiáját, járja a táncot, énekel a vaskos kuplét, és minden előadás görög tüzzel végződik, nemzetiszínű zászlók lengetésével, apotheozisokkal, amelynek keretében ez a szegény utszéli komédiás-csócselék hódolón fogja közre a Hungáriát ábrázoló harminc forintos primadonnát, és:

— éljen a haza! éljen a magyar!

fölkiáltások közben halkán belesúgják szappant-nemlátott fülecskéjébe:

— Szép kisasszony, adjon kölcsön egy hacit. . .

— Szegény édes anyám tüdővész . . . szeretnék neki haza vinni szalámit ötért . . .

— Kisasszony, az udvarlója kinn várja . . . Adjon kölcsön egy kroncsit . . .

Aztán újra felharsan a kórus:

— Éljen a magyar! Éljen a haza!

És az sincs minden komikum nélkül, amikor a lukas cipőjű bonviván oda fordul színpadi nejéhez és az egyetlen tört lábú kanapéra mutatva, amely a szín összes bútorzatát teszi, keservesen felsóhajt:

— Látod, Elvira, ez a nagy fényűzés, ez a vétkes pompa, ez tett tönkre bennünket . . .

Míg a színház így csillogó hazugságokkal kábít, a cirkusz már sokkal őszintébb! Ott bizony igazi kunsztokat kap az ember. Az a műlovárnó ott a ló hátán nem hazudik. Az csakugyan átugrik a tűzkarikán. És nem hazudik a trapéz-művész se! Biz' ő is csakugyan az életét kockáztatja, meg a többi, az erőművész, az ikarosi játékcsoport mind a maga igaz ügyességét

A Barokaldinál.

mutatja be, hát nem csoda, ha óriási tömeg gyűl naponként az olcsó arénába, és még többen állnak meg kívül, az alacsony kerítésen túl, hogy onnan szemléljék végig az előadást . . .

A nép a Barocaldi nevét, — a cirkusz meggazdagodott tulajdonosáét, — régóta mint fogalmat emlegeti, sőt át is formálta „Garibaldi“-vá, mert a nagy olasz szabadsághősről is sokat hallott, sőt régen népdalból tanulta meg a nevét.

Ott állnak sűrű csoportban a cirkusz kerítése körül és csak akkor ugranak el riadtan, ha közibük jön bádog-edyével a pénzbeszedő, hogy megadóztassa pár krajcár erejéig ezeket a szegény tatárokat is, akik kívülről bámész- kodnak befelé . . .

A bámészködás, a magát elhagyás, a vidám szórakozások Hesperida-kertje a liget és a sok multság közben ez az egyszerű embersereg megkábul s kívánatosnak találja a könnyű, heneje életet. Éppen ezért a liget az iskolája és később hazája a csirkefogónak is. Még nem gonosztevő, de már nem dol-

— *Megvagy, jómadár!* tartják a tolongások lefölezőit és hamar lefülelik, ha valami gyanús mozdulaton kapják rajta.

Ilyen ez a nagyszerű, különös, magában való világ, „ahol mulatnak“ . . .

A városligeten és a népligeten kívül kedves mulatsága még a budapestieknek a kirándulás. És a kiránduló helyek közül: az öreg Gellérthegy. Vasárnap délután egész karavánok rajzanak át Budára, ezernyi-ezrek csapnak fel vasárnapi turistáknak, ellepik a hegyoldalokat és dalolva, falatozva, játékkal és nevetgélessel töltik az időt. Estére kelve pedig a hegyoldalon, ahol valaha Gellért püspököt hengergették le szöges hordóban a lázadó, pogány magyarok, ott most zsiros papirosokat, szalámi héj-jakat sodor le a megsemmisülésbe a szellő...

Persze a kirándulók nemcsak falatoznak, hanem felkerekednek sétára is, lehetőleg párosával, egy legény, egy lány; egy lány, egy legény. És ezt az ábrán-

gozik. Félig serdült fiú; talán ő maga sem tudja, miből él. Alkalmi szolgálatokért, néha akadó könnyű munkáért kap pár hatost, azt mulatja el a ligetben. Kőtekedő, lármás természetű, gyakran összeütközik tehát a polgári rend lószőrbokrétás örével. . . . Ez az út vezet a tolongásba, onnan pedig a börtönbe . . .

Zsebtolvajokat nevel a liget és nem tartozik éppen a ritkaságok közé egy-egy elcsent tárca, kilopott brostú vagy egyéb. Hanem a rend éber őrei is résen vannak, szemmel

Kirándulók a Gellérthegyen.

dós sétát olyan igen fontosnak vélik, hogy jövődő századok okulására belevésik fába, kőbe, fapadba nagy ákom-bákom betűkkel:

Ami így olvasandó: Itt voltam Ilonka kisasszonnyal, S. Aladár.

IT VOLTA MILON
KAKI ZASO
NAL
S. ALLADÁR

És egy nyíllal átütött, lánggal lobogó szív. A Selyem Aladár szerelmes, mindig szerelmes, mindig égő szíve . . .

A turisztikának még elszántabb hívei, akik nem a női szíveket hág-

ják meg, hanem a citadella dűledező romjait.

És ez se utolsó műlatság.

Kedves kiránduló hely még a Zugliget, a Hűvösvölgy, meg a környező budai hegyek.

A citadella tetején.

és szerűbb a mi tündérszigetünk, Budapest szépségkoronájának legbájosabb gyöngye: a Margitsziget.

Vasárnap serényen cikáznak oda a karcsú dunai hajók és ontják a népet a szigetre, amelynek százas platánjai olyan gyönyörű történeteket tudnak elmúlt históriánkból és mondják is, mesélik is aregéiket, de persze csak kevés ember akad, aki megértené a fák rejtelmes beszédjét . . .

De ha ritkán akad is, volt és van. Tudjuk,

El a Margitszigetre!

*Bródy Sándor
(Fotografálta: Molnár F.)*

Arany Jánosnak milyen kedves, szeretett helye volt a Margitsziget és Vajda János is gyönyörű strófákban ünnepelte ezt a tündéri földdarabot, amelyet a palatinus-család változtatott át egy darab földi Édenné . . . Deák Ferenc és utolsó esztendeiben a nagy Szilágyi Dezső is gyakorta volt zárandoka a szépséges Margitszigetnek.

Külön érdekessége a szigetnek a bohémvilág. Kiváló íróink egész sora nyaralt, sőt telet is ott számos esztendőn át. Köztük legtovább *Bródy Sándor*, mindnyájunknak kedves Sándor bá'-ja, ez a forrószívű, ragyogó fantáziájú író, aki néhány gyönyörű dolgát írta meg itt a szigeten. Egy zord téli estén nagykomolyan mondta a kávéházi törzsasztalnál az ő utánozhatatlan hangsúlyával:

— Fiúkák, én remete leszek, olyan troglodita a Margitszigeten. Kimegyek, vagyont írok össze, spórolok, birtokot veszek fiúkák.

A legnagyobb hősesben ki is költözött a felsőszigetre. Két napig írt-írt, aztán megunta a remete-életet és bejött a Newyork-kávéházba. Fiákkerben tért vissza és azontúl mindennap úgy járt. Vége lett a spórolásnak. Sándor bá' hősies harcokat vívott naponta a leghírhedtebb pesti zsarolókkal, a fiákkeresekkel s tényleg csinos bír-

Molnár Ferenc. (Fotografálta Bródy S.)

tokot vásárolhatott vón' a fuvarköltéseken, amiket Schorsl, Scháni, Fránci meg a többi bérkocsis zsebrevágott.

— Fiúkák — jelentette aztán Sándor bá' — megvan a regény meg a darab is, de nincs egy *dromb*-om se.

Régi szerelmese a szigetnek Molnár Ferenc is, ez a fiatal nagy írózenink. Az irodalomtörténet bűvárai majdan jelentékeny szerepet kell hogy juttassanak életrajzában a Margitszigetnek. Ott írta csudaszép regényét *A gazdátlan csónak történeté*-t, — amelynek színhelye is a sziget, — onnan indult világhódító körútjára *Az ördög*; de csaknem összes többi alkotásai is ott születtek meg. Régi, állandó szigeti tartózkodásakor készült ez a kép.

A margitszigeti bohémek családjába tartozik a következő három jókedvű fiatalember is, aki cigányosan búvik meg a

képecskénken: a mindig ötletes Nagy Endre, aki elhagyta a zsurnaliszta-pályát és páratlan kedveltségű kabarédirektor lett; az energikus Mester Sándor, az egykori világjáró tengerésziszt, akit a Pesti Napló szerkesztői székebe juttatott ritka újságírói talentuma és a kicsi, de sokféle borsnál erősebb Csergő Hugó,

*Margitszigeti őslakók: Nagy Endre,
Csergő
Hugó, Mester Sándor.*

A lovag úr szerzője, aki élesszemű újságíróból élesszemű újságíróból melegszívű poétává lett s aztán a zsurnalisztika legforróbb kohójához fordult vissza: ma a Pesti Hírlap tekintélyes politikai rovatvezetője.

A három jóbarát ma tán röstelkedve, vagy legalább mélabúsan nézi ezt a képet, amely kissé indiszkrétül juttatja eszükbe a régi, vidám életet és legfőbb jelszavát: Le a vagyonos, sőt az adósságtalan osztályllyal!

Pedig némely tekintetben tán mégis jobb volt akkor.

Igazán sokat lehetne még a szigeti bohémekről összefecsegni. A régiek és az újak tömérdek vidám dolgáról. De hát ehhez viszont épp az ő pompás pennájukra volna szükség. Inkább bemutatjuk minden bohémek királyát, a Mestert. Ez fölöslegessé teszi a további betűvetést; hiszen a Mester az élő anekdotakincs, ezernyi kedves, finom apróságot lehetne róla mesélni, — de mindet, mindet ismerik ezerfelé. S ez a naivul átlátszó, de jóleső ravaszdiság juttat — a publikum által tán szintén várvavárt — alkalomhoz, hogy pontot tegyünk az utolsó mondatunk végére . . .

A Mester a Marhával.